

MAGYAR-LENGYEL

SZABADSÁG INTÉZETE

„Vitéz s bátor mindkettője,
Áldás szálljon mindkettőre.”

**CSALÁSSAL ELNYERT HATALOM:
HOGYAN TITKOLJÁK A GLOBALISTÁK VALÓDI CÉLJAIKAT
A NYILVÁNOSSÁG ELŐL**

Lengyelország esete

Tartalomjegyzék

Vezetői összefoglaló	4
1. Brüsszeli zsarolás Lengyelország ellen.....	5
2. Az ukrajnai háború és a 2023-as lengyel parlamenti választások.....	11
3. Migrációs politika	13
4. A gender gyermekekre leselkedő veszélye	18
5. A liberális kettős beszéd stratégiája: gyűlöletbeszéd és a szeretet nyelve	21
6. A 2023-as parlamenti választások mint a hosszú távú liberális manipuláció eredménye	23
7. Tusk be nem tartott ígéretei	25
8. Politikai manipuláció az „összeomló állam” narratívában	27
9. Külföldi finanszírozás befolyása a 2023-as és 2025-ös választásokra	30
10. A külföldi szponzoroknak fizetett ár	32

Vezetői összefoglaló

2023 előtt Lengyelországban nagyon hasonló események zajlottak ahhoz, mint amit a 2026-os választáshoz közeledve látunk Magyarországon. Akkoriban hatalmas nemzetközi és lengyelországi baloldali-globalista összefogás segítette Donald Tuskot ahhoz, hogy kiszorítsa a Jog és Igazságosság által vezetett konzervatív, jobboldali, szuverenista kormányt a hatalomból. Tuskot pontosan ugyanazok támogatták, akik most Magyar Péter mögött is ott állnak, így – miután magához ragadta a kormányzást – nem a lengyel embereknek, hanem a brüsszeli globalista elitnek tett ígéreteit kezdte el végrehajtani. Magyar Péter erre a kormányzásra tekint mintaként, és mivel ugyanazok gyakorolnak befolyást fölötté, győzelme esetén ugyanazon a Manfred Weberék által kijelölt pályán tudna csak elindulni, mint az a lengyel kabinet, amely az idei elnökválasztás tanúsága szerint is komoly csalódást okozott a lengyel embereknek. Erre kiváló példát szolgáltat a „Tisza-adó” tervezete, amivel brutális tehernövekedést vezetne be a Tisza Párt.

A PiS-ellen folyó kampányban részt vett Ursula von der Leyen, az Európai Bizottság elnöke, aki 2022 nyarán e szavakkal köszönt el nyilvánosan Donald Tusktól: *„Sok sikert, Donald, legközelebb már miniszterelnökként találkozunk”*. Részt vett benne Manfred Weber, aki ugyanolyan nyíltan állt ki Tusk mellett, mint ahogy tette azt Magyar Péterrel egy évvel később. Részt vett ebben a kampányban Volodimir Zelenszkij is, annak ellenére, hogy Mateusz Morawiecki kormánya másfél éven át hatalmas anyagi, politikai és katonai segítséget nyújtott országának. Zelenszkij mindezt azzal „hálálta” meg, hogy keményen kritizálta a kampány finisében a jobboldali miniszterelnököt. A hasonlóság tehát kísérteties, hiszen az ukrán elnök a magyar belpolitikába is beavatkozott, sőt, ismert, hogy számos rendelkezésre álló információ arra mutat, hogy az ukrán titkosszolgálat is beállt a Tisza Párt mögé. Természetesen lengyelországi választási küzdelmekben is nyakig benne voltak azok a Soros Györgyhöz is köthető nemzetközi baloldali-globalista pénzügyi szereplők, akik 2022-ben a magyarországi parlamenti választás eredményét igyekeztek kívülről befolyásolni, és a nyílt társadalom hálózatához köthető médiaorgánumok, valamint egyéb szervezetek mozgása alapján most jól láthatóan Magyar Pétert segítik.

Bár 2023-ban Jarosław Kaczyński pártja magabiztosan megnyerte a választást, nem sikerült többséget alakítania, Tusk pedig össze tudott szedni egy sokpárti szivárványkoalíciót. Ezt a heterogén szövetséget egy dolog tartotta össze: a PiS elutasítása, ami egyeseknél kritikában, másoknál szabályos gyűlöletben öltött testet. Valódi programja, víziója nem lévén, Tusk a kampányában szándékosan szította ezt a gyűlöletet. Másfél évvel a kormány megalakulása után, a Magyar – Lengyel Szabadság Intézete legújabb jelentésében bemutatjuk, hogyan szerezte meg a hatalmat ez a gyűlöletre felépített szövetség, milyen külső és belső erők segítették, mi lett a választóknak tett ígéretekkel, milyen árat fizettet most a lengyelekkel a Brüsszelből nyakukba ültetett bábkormány.

Működésképtelen állam, széteső egészségügy, bedőlő oktatás, késő vonatok, röviden: minden rossz – a magyar olvasóknak ismerős paneleket ismételgette másfél éven át tartó országjárásában Magyar Péter európai néppárti társa, Donald Tusk 2022 nyaratól egészen a 2023-as őszi választásig. Sokfélék vagyunk, sokat fogunk vitatkozni, egyet tudunk: ennek a kormánynak mennie kell – mondta. Ehhez asszisztált neki az európai politikai elit. A lengyel választókat a magyarokhoz hasonlóan azzal zsarolták, hogy Varsó csak akkor kaphatja meg a neki járó uniós forrásokat, ha leváltják a családok támogatására,

a keresztény értékek megerősítésére, a nemzeti érdek képviselőjére politikáját építő lengyel jobboldali kormányt.

A Tusk-kormány pedig, amint hatalomra került, rögtön elkezdte törleszteni az adósságot, amit a lengyel választók fizetnek meg. A hirtelen megnyílt brüsszeli pénzcsapok nem az emberekhez juttatják a nekik járó forrásokat, hanem botrányos körülmények között folynak el nem csekély botrányt okozó célokra. Az államadósság azzal együtt is az egekbe szökött, hogy a nemzeti érdek szerinti legfontosabb beruházásokat megakasztották. Az iskolákba bekúszott az genderpropaganda, a kormány migránközpontokat épít ki. Donald Tuskék sorra hágják át az alkotmányos szabályokat, hogy minél inkább kiterjesszék hatalmukat; nemcsak politikai ellenfeleiket, de olyan egyszerű állampolgárokat is meghurcolnak, akik kiállnak a szuverenista meggyőződésük, a keresztény értékek mellett, vagy kritizálni merik a baloldalt. Mindeközben a választóknak tett ígéretek jelentős része üres szólam maradt. Az első száz napra beharangozott „100 konkrét ígért” harmada sem teljesült.

Nem csoda, hogy a választók felébredtek, és júniusban Karol Nawrocki személyében olyan szuverenista elnököt választottak, aki képes lehet megállítani a kormány átokfutását. De a valódi változásra még akár két és fél évet kell várniuk a lengyeleknek, akik nagy árat fizettek azért, hogy hittek a szeretetről prédikáló, valójában gyűlöletet szító Tusknak. A magyarok annál inkább okulhatnak a lengyel példából, amelyet Magyar Péter bevallottan le szeretne másolni. Nem az embereknek tett ígéretek teljesülnének, hanem Ursula von der Leyen, Manfred Weber és Volodimir Zelenszkij hajthatná be elsőként a támogatásuk árát. Az uniós pénzek elfolyának, a titkolni próbált megszorítások viszont bekövetkeznének.

1. Brüsszeli zsarolás Lengyelország ellen

A 2015 és 2023 közötti konzervatív lengyel kormány fő céljai a rossz hatékonyságú és korrupcióval terhelt állami és katonai kormányzati struktúrák helyreállítása, a kelet-lengyelországi és a kisvárosi társadalmi csoportoknak nehézséget okozó ügyek kezelése, a gazdasági revitalizáció, valamint a nemzeti identitás védelme voltak. A bírósági reformok sürgetőek voltak, mivel a rendszer még mindig posztkommunista függőségek alapján működött; a gyermekek és családok védelme szükséges volt a woke ideológia agresszív előretörésével szemben; az országnak pedig infrastruktúra-fejlesztésekre volt szüksége, ideértve a teljes közúti és autópálya-hálózatot, valamint olyan stratégiai projekteket, mint a Központi Közlekedési Csomópont (CPK), az atomerőművek, a Via Carpatia, az Odera folyó hajózhatósága, az Elblągi Csatorna építése és a norvég gázvezeték. Családtámogatási intézkedések is megvalósultak, különösen a minden gyermek után járó „500+” és később a „800+” juttatás. A belorusz-orosz hibrid agresszió alatt, amely a lengyel-belorusz határon zajlott — és amely migránsok tömeges határra irányításában nyilvánult meg —, a jobboldali kormány gyorsan felépítette az EU és a NATO keleti határát védő akadályt. Mielőtt Oroszország teljes körű inváziót indított volna Ukrajna ellen, már dolgoztak Lengyelország fegyveres erejének újjáépítésén, miután elődeik évekig elhanyagolták és alulfinanszírozták azt.

Eközben a globalista ellenzék 2015 és 2023 között agresszív támadásokat indított az Egyesült Jobboldal által vezetett kormány ellen, hamisan vádolva azt a jogállamiság aláásával, autoriter hatalomgyakorlással, korrupcióval, inkompetenciával és az emberi jogok megsértésével.

Mindenekelőtt azonban fegyverként használták fel az uniós intézményeket a lengyel kormány támadására és reformprogramjának akadályozására.

Nyolc éven át az ellenzék a „jogállamiság” fogalmát politikai fegyverként használta, figyelmen kívül hagyva azt a tényt, hogy vádjaik nagy része ideológiai alapú volt, és önkényes értelmezéseken nyugodott. E megközelítés jellegzetes példája volt Donald Tusk kijelentése a 2023-as kampány során: „Ha valaki nap mint nap megfosztja az embereket jogaiktól, nap mint nap megerőszkolja a törvényt, az igazságügy paródiáját rendszerre alakítja, és a pártját Jog és Igazságosság névre kereszteli — akkor nincs más választásunk, mint hogy október 15-én kipateroljuk Kaczyńskit”. E szavak, amelyek egy politikai ellenfél manipulatív megbélyegzését jelentették, előrevetítették Tusk kormányának hatalomra jutását követően alkalmazott taktikáit: alkotmányos eljárások megsértését a közmédia¹, az ügyészség² és a bíróságok elfoglalásakor; az ügyészi hatalommal való visszaélést az ellenzék célba vételével³; valamint támadásokat az olyan független intézmények, mint az Alkotmánybíróság, a Nemzeti Média- és Hírközlési Hatóság, a Legfelsőbb Bíróság és az Országos Bírósági Hivatal ellen. A jogállamiság megsértésére vonatkozó vádak végül előjátéknak bizonyultak azok számára, akik ezt a vádaskodást előadták, hiszen ők maguk kezdtek neki a jogállamiság rendszerszerű lebontásának.

A konzervatív kormány intézkedéseivel szemben heves ellenállásba kezdtek a baloldali-liberális körök, amelyek a politikai, gazdasági, társadalmi és kulturális élet feletti befolyásuk elvesztésétől tartottak. Mivel tisztességes úton nem tudták visszaszerezni a hatalmat, hazugságokhoz, manipulációhoz, propagandához és kényszerítéshez folyamodtak. Kezdetben a baloldali-liberális establishment a „utca és külföld” stratégiát alkalmazta a támadásra. Azonban amikor támogatóiknak már csak kisebb részét tudták mozgósítani, a külföldi intézmények — különösen az Európai Bizottság (EB), az Európai Parlament (EP), az Európai Unió Bírósága (EUB), és részben a Biden-adminisztráció — lettek a lengyel szuverenitás aláásásának fő eszközei.

Brüsszel régóta szembe megy azokkal a kormányokkal, amelyek a nemzeti érdekeket előbbre helyezik, mint az EU irányelveinek betartását. Lengyelország 2015 és 2023 között folyamatos támadásokkal nézett szembe — ahogyan Magyarország ma is hasonló támadásokat szenved el — mivel olyan politikákat hajt végre, amelyek a magyar nép akaratával állnak összhangban, nem pedig az EPP vezetője, Manfred Weber vagy a szélesebb európai establishment céljaival.

A globális erők mellett dolgozó külföldi intézmények egyre nyíltabb bevonása Lengyelországban döntő tényezővé vált, amely jelentősen befolyásolta a konzervatív kormány 2015 és 2023 közötti mozgásterét, valamint a baloldali-liberális koalíció hatalomra jutását. A legfontosabb szereplők az Európai Unió struktúrái voltak — különösen az Európai Bizottság, az Európai Parlament és az Európai Unió Bírósága — valamint az európai politikai pártok, amelyek már nem transznacionális együttműködési platformokként működnek, hanem a politikai nyomásgyakorlás és a tagállamok belügyeibe való beavatkozás eszközeiként.

Ennek a jelenségnek egy különösen szimbolikus megnyilvánulása volt Manfred Weber, az Európai Néppárt (EPP) — az Európai Parlament legnagyobb frakciója — elnökének magatartása. 2023 augusztusában Weber nyíltan kijelentette, hogy politikai csoportosulásának célja a lengyel

¹<https://www.iwp.edu> (Utolsó letöltés: 2025. július 15.).

²<https://www.iwp.edu> (Utolsó letöltés: 2025. július 15.).

³<https://www.iwp.edu> (Utolsó letöltés: 2025. július 15.).

konzervatívok hatalomból való eltávolítása és „az ő emberük” - Donald Tusk - hatalomra juttatása. A Frankfurter Allgemeine Zeitungnak adott interjújában egyértelműen kijelentette: „Mi vagyunk az egyetlen erő, amely képes leváltani a PiS-t Lengyelországban”.⁴ Ez a kijelentés nem hagyott kétséget: egy kulcsfontosságú európai politikus nemcsak állást foglalt Lengyelország belpolitikai konfliktusában, hanem lényegében a rendszerváltást a saját pártfrakciója politikai projektjévé is tette az Európai Parlamentben. E szavak összefoglalták az európai intézmények, különösen az Európai Bizottság által alkalmazott narratívát és stratégiát, amely egyre inkább a politikai harcot támogatta Lengyelország egyik világnézeti irányvonala ellen. A jogi eszközök — mint például a jogsértési eljárások vagy a jogállamiság kérdéseiről folyó viták — így politikai kényszerítés eszközeivé váltak.

Donald Tusk győzelmét követően a „modellexportálás” stratégiáját Magyarországra is kiterjesztették. Az Európai Néppárt 2025. április 29-i Kongresszusán, Valenciában Weber Magyar Pétert egy hasonló politikai fordulat szimbólumaként mutatta be: „Orbán Viktor visszavonul, és Magyar Péter lesz egy erős és független Magyarország új arca”.⁵ 2024 októberében az X nevű közösségi médiafelületen (korábban Twitter) a következőket írta: „A magyaroknak erős hangra van szükségük Európában. Orbán miniszterelnök, ön a múlt; Magyar Péter és a TISZA-s barátaink a jövő”.⁶

Világos, hogy Weber Lengyelországot és Magyarországot ugyanannak a forgatókönyvnek az egymást követő állomásaiként kezeli: az EU intézményei — az Európai Parlamentnek, az Európai Bizottságnak — és koordinált médiatámogatás felhasználásával a konzervatív kormányokat a Néppárthoz hű vezetőkre cserélni. A külföldi befolyás elemzésének szempontjából ez nem a demokratikus értékek népszerűsítéséről szól, hanem egy átgondolt politikai mérnöki stratégia, amely aláássa a tagállamok szuverenitását és egyenlőségét. Ezt a stratégiát következetesen alkalmazták Lengyelországban a konzervatív kormányzás teljes időszakában.

2020. július 30-án Helena Dalli, az EU egyenlőségi biztosa bejelentette, hogy a Bizottság elutasította hat lengyel helyi önkormányzat pályázatait a „Testvérvárosi Program” keretében. Az indoklás szerint a pályázatok elutasítását az „EU értékeivel ellentétes” határozatok elfogadása indokolta. Ezek helyi nyilatkozatok voltak, amelyeket a települési és megyei tanácsok fogadtak el a házasság, mint férfi és nő közötti szövetség védelmére és a családpárti politika támogatására — amelyeket gyakran „a család védelmében” vagy „LMBTQ+-ideológia ellen” szóló határozatokként jelöltek. E határozatok egyike sem használta az „LMBTQ+-mentes zóna” kifejezést — ez egy téves címke, amelyet később a nemzetközi média terjesztett, hogy eltorzítsa és diszkreditálja a lengyel helyhatóságok legitim álláspontjait.

Dalli a Bizottság döntését ezzel indokolta: „Az EU értékeit és az alapvető jogokat a tagállamoknak és az állami hatóságoknak tiszteletben kell tartaniuk. Éppen ezért a lengyel hatóságok által „LMBTQ+-mentes zónáról” vagy „családok jogairól” elfogadott határozatokat alkalmazó 6 önkormányzat testvérvárosi pályázata elutasításra került”.⁷

Ezzel a lépéssel az Európai Bizottság de facto pénzügyi zsarolást alkalmazott a lengyel helyi önkormányzatokkal szemben, politikai változást próbálva kényszeríteni helyi szinten az EU-s támogatások elvesztésével való fenyegetéssel. Ezt a gyakorlatot széles körben bírálták, mivel sérti a

⁴<https://notesfrompoland.com> (Utolsó letöltés: 2025. július 15.).

⁵[EPP-Valencia-speech-Manfred-Weber-29042025.pdf](https://epp-valencia-speech-manfred-weber-29042025.pdf) (Utolsó letöltés: 2025. július 15.).

⁶<https://x.com/ManfredWeber/status/1843987507027034421> (Utolsó letöltés: 2025. július 15.).

⁷<https://x.com/helenadalli/status/1288122195927896068> (Utolsó letöltés: 2025. július 15.).

szubszidiaritás elvét, aláássa a helyi közösségek autonómiáját, és jogalap nélküli politikai nyomásgyakorlásnak minősül az EU szerződése alapján.

A fiktív „LMBTQ+-mentes zónák” esete az Európai Bizottság politikai kényszergyakorlásának és manipuláló retorikájának egyik legszembetűnőbb példájává vált. A valóságban néhány önkormányzati és megyei tanács – elsősorban a PiS-hez kötődő tanácstagok kezdeményezésére – nyilatkozatokat fogadott el, amelyekben elutasította az LMBTQ+-ideológiát és megerősítette a család alkotmányos védelmét mint férfi és nő közötti szövetséget. Egyetlen lengyel önkormányzat sem fogadott el olyan határozatot, amely bármilyen „LMBTQ+-mentes zónát” létrehozott volna. Ezek a lépések válaszul születtek a varsói polgármester által 2019-ben aláírt LMBTQ+-nyilatkozatra, amely megsértette a szülők alkotmányos jogait azzal, hogy elkötelezte magát a WHO szexuális felvilágosításra vonatkozó, a szexuálist teljes nyíltsággal megjelenítő irányelveinek – még a nagyon kisgyermek számára is – végrehajtása és az LMBTQ+-programok finanszírozása mellett. Egyes helyi önkormányzatok a fent említett határozatok elfogadásával reagáltak, amelyeket a politikai ellenzék torzított és „LMBTQ+-mentes zónáknak” titulált. Ezt a hamis és káros kifejezést később az uniós intézmények is átvették, annak ellenére, hogy a határozatok tartalma erre semmilyen ténybeli alapot nem adott.

2019. december 18-án az Európai Parlament elfogadott egy állásfoglalást, amelyben aggodalmát fejezte ki az úgynevezett LMBTQ+-mentes zónák miatt, és felszólította az Európai Bizottságot, hogy vizsgálja felül az uniós források elosztását ezeknek a településeknek.⁸ 2021 júniusában a Bizottság levelet küldött öt lengyel vajdaság vajdájának, amelyben azzal fenyegetőzött, hogy visszatartja az EU-támogatások mintegy 150 millió eurós részét, ha a határozatokat nem vonják vissza. E nyomás hatására mind az öt régió – annak ellenére, hogy a Bizottságnak nincs joghatósága az ügyben – 2021. szeptember végéig visszavonta nyilatkozatát.

Ez az eset világosan illusztrálja a pénzügyi eszközök politikai nyomásgyakorlás céljára való felhasználását, valamint a hamis narratívák (például az LMBTQ+-mentes zónák) kihasználását az Európai Unió egyik tagállamában demokratikusan választott helyi hatóságok szuverén döntéseinek befolyásolására.

A Lengyelország és Magyarország ellen irányuló agresszív retorika egyik legszembetűnőbb példája Katarina Barley, az Európai Parlament alelnökének 2020. szeptember 30-i interjújában a *Deutschlandfunk*nak tett nyilatkozata volt. Katarina Barley kijelentette, hogy „Länder wie Ungarn und Polen muss man finanziell aushungern” („az olyan országokat, mint Magyarország és Lengyelország, pénzügyileg ki kell éheztetni”), utalva arra az elképzelésre, hogy az uniós finanszírozást a megfelelő minőségű jogállamisági jelentésekhez kössék.⁹ Lengyelországban ezek a nyilatkozatok széles körű felháborodást váltottak ki, és a német politikai nyomásgyakorlás, valamint a gazdasági zsarolással történő politikai változás kikényszerítésének kísérleteként értékelték őket. Barley nyilatkozata az uniós támogatások fegyvereként való felhasználásának szimbólumává vált az Európai Bizottsággal ideológiailag nem egyező tagállamok ellen.

Az Európai Bizottság példátlan beavatkozásának újabb példája volt az Európai Néppárt (EPP) rotterdami kongresszusán 2022 júniusában Ursula von der Leyen elnök asszony nyilvános nyilatkozata. Beszédében közvetlenül Donald Tuskhoz, az Európai Néppárt akkor leköszönő elnökéhez fordulva von

⁸<https://www.europarl.europa.eu> (Utolsó letöltés: 2025. július 15.).

⁹<https://oko.press> (Utolsó letöltés: 2025. július 15.).

der Leyen asszony így fogalmazott: „Most, kedves Donald, visszatérsz hazádba, hogy ismét kiállj ezekért az értékekért. Bon courage, barátom, és Donald, ne felejtsd el, hogy amikor újra találkozunk, úgy fogunk viszontlátni, ahogy te ígérted: miniszterelnökként”.¹⁰ Később ezt megismételte egy X-en közzétett bejegyzésében: „Nagyszerű találkozó [@donaltdusk](#)-szal a [@EPP](#) rotterdami kongresszusán. Kedves Donald, te megtestesítetted értékeinket. Most visszatérsz hazádba, hogy kiállj értük. Nagyon köszönjük fáradhatatlan munkádat az EPP elnökeként”.¹¹

Ezzel az Európai Bizottság elnöke egyértelműen és világosan kifejezésre juttatta, hogy támogatja Donald Tusk lengyelországi hatalomra való visszatérését. Egy ilyen nyilatkozat nemcsak a tagállamok belső demokratikus folyamatai iránti intézményi semlegesség elvét sérti, hanem azt is megerősíti, hogy az Európai Bizottság legmagasabb szintjei aktívan támogattak egy konkrét politikai pártot Lengyelországban, nyíltan állást foglalva a politikai törésvonal egyik oldalán. Ez súlyos fenyegetést jelent a tagállamok szuverenitására nézve, és egyértelműen ellentétes az Európai Unió alapszerződéseiben foglalt, a Bizottságra vonatkozó pártatlansági követelménnyel.

Ugyanilyen leleplező volt Didier Reynders, az EU igazságügyi biztosának beismerése, hogy az uniós forrásokat zsarolásra használják fel a tagállamokkal szemben. A *Die Zeit* című lap 2020. október 1-jén megjelent interjújában, amelynek címe „A pénz mindig nagyon jó nyomásgyakorló eszköz”, Reynders kifejezetten megerősítette, hogy az Európai Unió az uniós finanszírozást politikai nyomásgyakorló eszköznek tekinti a tagállamokkal szemben.¹²

Arra a kérdésre, hogy léteznek-e hatékony eszközök – többek között pénzügyi eszközök – a lap által „a jogállamiság aláásásának” nevezett jelenség ellen, Reynders úgy válaszolt, hogy volt pénzügyminiszterként tudja, hogy a pénz mindig nagyon jó nyomásgyakorló eszköz. Kijelentette, hogy biztosítani kell, hogy az európai pénzeket a tagállamokban ne csak jól, hanem a jogszabályoknak megfelelően is költse el. Hozzátette, hogy az első EU-jogállamisági jelentés közzétételének konkrét következményekkel kell járnia olyan országokra nézve, mint Lengyelország és Magyarország, ahol véleménye szerint a bírói hatalom már szándékosan politikai befolyás alá került.

Ez a nyilatkozat nem hagy kétséget a Bizottság tényleges szándékai felől: az uniós intézmények nyíltan kijelentették, hogy készek pénzügyi nyomást gyakorolni a tagállamokra a politikai és rendszerbeli változások kikényszerítése érdekében. Reynders megjegyzései egyértelműen azt mutatják, hogy az Európai Bizottság már nem partnereknek tekinti Lengyelországhoz és Magyarországhoz hasonló országokat, hanem inkább ellenőrizni kívánt alárendelt entitásoknak, ahol az ideológiai lojalitás az uniós forrásokhoz való hozzáférés feltétele. Egy ilyen megközelítés alapjaiban rázza meg az EU alapító szerződéseiben rögzített egyenlőség, szolidaritás és nemzeti szuverenitás elveit.

Az EU intézményeinek közvetlen politikai nyomásgyakorlására további példa szolgáltatott az Európai Parlament 2023. június 14-i, a lengyel parlamenti választások előtt néhány hónappal tartott vitája.¹³ A jogállamiság és az alapjogok érvényesülése iránti aggodalom ürügyével az európai parlamenti képviselők és az Európai Bizottság képviselői gyakran hamis vagy eltorzított állításokra alapozva

¹⁰<https://youtu.be/PPA20Ur1Ko0?feature=shared> (Utolsó letöltés: 2025. július 15.).

¹¹<https://wpolityce.pl> (Utolsó letöltés: 2025. július 15.).

¹²<https://www.tysol.pl> (Utolsó letöltés: 2025. július 15.).

¹³<https://www.europarl.europa.eu> (Utolsó letöltés: 2025. július 15.).

vádakat fogalmaztak meg a lengyel kormánnyal szemben, egyértelműen azzal a céllal, hogy a döntő szavazás előtt gyengítsék annak pozícióját.

Különösen súlyosak voltak a 2023 márciusában elfogadott választási törvény módosításai elleni támadások, amelyek célja az idősek és a fogyatékkal élők választási részvételének megkönnyítése volt az ingyenes közlekedés biztosításával és a szavazóhelyiségekhez való hozzáférés javításával. Ezeket az intézkedéseket, amelyeket a civil szervezetek már régóta követeltek, az európai parlamenti képviselők választási manipulációra irányuló kísérletként tüntették fel, pedig valójában a demokratikus részvétel bővítését szolgálták. Ez az értelmezés rávilágított az uniós intézmények politikai elfogultságára, amelyek még csak kísérletet sem tettek érdemi jogi vagy ténybeli elemzést készíteni a módosításokról.

A kritika másik célpontja az a bizottság volt, amelyet a 2007 és 2022 közötti időszakban Oroszország lengyel belbiztonságra gyakorolt hatásának kivizsgálására hoztak létre. Oroszország Ukrajna elleni agressziójára és az egész Európában növekvő hibrid fenyegetésekkel kapcsolatos aggodalmakra válaszul létrehozott bizottság adminisztratív jellegű volt, és nem rendelkezett igazságszolgáltatási hatáskörrel. Célja az orosz befolyás lehetséges csatornáinak vizsgálata volt a lengyel közéletben. Ennek ellenére az uniós intézmények a bizottság létrehozását a demokrácia fenyegetéseként minősítették, figyelmen kívül hagyva a geopolitikai kontextust és azt a tényt, hogy más tagállamok is hasonló elemző és megelőző jellegű kezdeményezéseket indítottak.

Egy másik vád a lengyel legfelsőbb bíróság fegyelmi tanácsát érintette, amelynek jogszerűségét az Alkotmánybíróság megerősítette. Bár az Európai Unió Bírósága (EUB) ezt az EU joggal összeegyeztethetetlennek ítélte, a lengyel hatóságok hangsúlyozták, hogy a bírói testületek szervezése kizárólag a tagállamok hatáskörébe tartozik. A strasbourgi vita figyelmen kívül hagyta ezt az alkotmányos elvet és a nemzeti joggyakorlatot, ezzel az EUB álláspontját elsődlegesnek tekintve – gyakorlatilag megkísérelve az uniós jog primátusának egyetlen értelmezését rákényszeríteni a nemzeti alkotmányra.

A vita egészének vitathatatlanul politikai jellege volt. Nem a demokratikus normák iránti aggodalom pártatlan kifejezése volt, hanem egy nyílt kísérlet a lengyel törvényhozási választási kampány befolyásolására. A vádak nem a lengyelországi helyzet objektív értékelésének eredményei voltak, hanem egy konkrét politikai frakció álláspontját tükrözték az Európai Parlamentben, amelynek célja a brüsszeli domináns körök által nem kedvelt kormány megbuktatása volt.

A vita során Jeroen Lenaers, az Európai Néppárt képviselője felszólította az EU-t, hogy tegyen határozott lépéseket Lengyelország ellen. A varsói tüntetésekre hivatkozva azt állította, hogy a tüntetők segítségért fordulnak az Európai Unióhoz, hogy megakadályozzák a kormánypártot abban, hogy teljesen tönkre tegye a lengyel demokráciát és a jogállamiságot, és veszélybe sodorja Lengyelország helyét az Európai Unióban. Lenaers különösen azt a törvényt támadta, amely létrehozta az orosz befolyás vizsgálatával foglalkozó bizottságot, „Lex Tusk”-nak nevezte azt, és azt állította, hogy célja az ellenzék kizárása a közéletből. Sürgette az Európai Bizottságot, hogy haladéktalanul cselekedjen: „Ha nem cselekszünk elég határozottan, ha nem cselekszünk elég gyorsan, kár keletkezik – és akkor már késő lesz helyrehozni”.¹⁴ Ez közvetlen kísérlet volt arra, hogy az EU intézményeit

¹⁴<https://www.europarl.europa.eu> (Utolsó letöltés: 2025. július 15.).

nyomás alá helyezték, hogy a választások előestéjén avatkozzanak be Lengyelország belpolitikai folyamatába.

Az állítólagos „jogállamiság védelme” így Tusk és koalíciója politikai fegyverévé vált – ahogyan most Magyar Péter táborában is használják. A brüsszeli eurokraták felhasználását a demokratikusan megválasztott konzervatív kormányokra gyakorolt nyomásgyakorlás céljára legjobban példázza, hogy az Európai Bizottság a „jogállamiság védelme” nevében 7. cikkely szerinti eljárást indított Lengyelország ellen, többek között azzal vádolva, hogy a Nemzeti Igazságszolgáltatási Tanács reformja állítólagosan sérti az uniós normákat. Ez annak ellenére történt, hogy a reform összhangban állt a lengyel alkotmány kifejezett rendelkezéseivel, és hogy hasonló megoldásokat már 2025 előtt a Polgári Platform (PO) politikusai maguk is javasoltak.

Brüsszel figyelmen kívül hagyta az EU-n belüli bírói kinevezési rendszerek változatosságát és az egységes modell hiányát, és ehelyett tisztán politikai álláspontot foglalt el. Hogy ez jogilag megalapozatlan politikai manőver volt, az bizonyítja, hogy a december 13-i koalíció hatalomra kerülése után az eljárást csendben megszüntették, anélkül, hogy bármilyen törvényi változtatásra került volna sor. Ez a legegyszerűsebb bizonyíték arra, hogy a valódi cél nem a jogállamiság volt, hanem a kormányváltás. Brüsszel kettős mércéje – a saját elitjeivel szembeni engedékenységi és a szuverén, értékorientált kormányokkal szembeni kemény fellépés – a jogállamiság fogalmát politikai boszorkányüldözés ideológiai fegyverévé tette.

2. Az ukrajnai háború és a 2023-as lengyel parlamenti választások

A 2023-as lengyel parlamenti választásokat az orosz–ukrán háború árnyékában tartották, amely nemcsak geopolitikai, hanem jelentős belföldi gazdasági és politikai következményekkel járt a régió országaira, különösen Lengyelországra. Oroszország 2022 februárjában indított teljes körű inváziója óta Lengyelország – különösen az Egyesült Jobboldal kormányzata – Ukrajna egyik legfontosabb szövetségeseiként lépett fel. Mateusz Morawiecki miniszterelnök és Andrzej Duda elnök a legaktívabb szorgalmazói voltak a Kijevnek nyújtott katonai, politikai és humanitárius támogatásnak.

Varsó már a legelső között küldött katonai segélykonvojokat. Lengyelország megnyitotta határait több millió ukrán menekült előtt. Morawiecki és Duda többször is ellátogatott Kijevbe, valamint feltétlen támogatásáról és szolidaritásáról biztosította Zelenszkij elnököt. A lengyel–ukrán kapcsolatok ezen szakasza, amely 2022 nagy részén és 2023 első felében tartott, a konzervatív kormány és a lengyel társadalom túlnyomó többségének erős támogatásával jellemezhető.

Ez a szemlélet azonban egyre inkább naivnak tűnt, különösen annak fényében, hogy Ukrajna továbbra sem tett érdemi lépéseket Lengyelország érdekében. Továbbra sem született megállapodás az 1943–44-ben ukrán nacionalisták által elkövetett volhíniai mészárlás lengyel áldozatainak exhumálásáról, és az ukrán hatóságok nem csak hogy nem ítélték el, hanem nyíltan dicsőítették a vérengzésért felelős személyeket és szervezeteket.

Lengyelország Ukrajna háború utáni újjáépítési terveiből sem profitált gazdaságilag: az átfogó gazdasági támogatásának ellenére egyre világosabbá vált, hogy Ukrajna újjáépítési erőfeszítéseinek elsődleges haszonélvezői német és más nyugat-európai cégek lesznek.

Ugyanakkor 2023 elejétől kezdve Ukrajna politikai helyzete Lengyelország felé észrevehetően megváltozott. Zelenszkij elnök – aki addig nagymértékben támaszkodott a lengyel kormány támogatására – politikai gesztusaival és kommunikációjával egyre inkább az akkori ellenzék, különösen Donald Tusk felé fordult. Bár hivatalos csatornákon nem támogatták őket nyíltan, az üzenetek hangvétele, a tárgyalópartnerek szelektív kiválasztása, a PiS-kormányzattal folytatott konzultációk elkerülése és a gazdasági viták – különösen a gabonaimporttal kapcsolatban – eskalálódása de facto politikai távolodást jelentett az Egyesült Jobboldaltól.

Donald Tusk, az ellenzék vezetője, a kampány során kihasználta ezt az új helyzetet. 2023. szeptember 26-án kijelentette: „Ukrajna háborús erőfeszítéseinek támogatása nem lehet vita tárgya... senki sem kérdőjelezheti meg Lengyelország Ukrajnának nyújtott folyamatos katonai segítségét”.¹⁵

Az ukrán média a választási kampány során egyértelműen Tuskot ábrázolta „Ukrajna barátjaként”, míg az akkori kormányt problémás partnerként mutatta be. Ezeket a jelzéseket Varsóban a Morawiecki-kormány kudarcának értelmezték, amely Ukrajna jelentős támogatásának ellenére nem tudott biztosítani Lengyelország számára kölcsönös előnyöket – ez a felfogás nem volt teljesen alaptalan. Ugyanakkor a liberális média ügyesen manipulálta a közvéleményt azzal, hogy a kormány Ukrajnával szembeni határozottabb álláspontját „oroszbárát” magatartásként ábrázolta – ez a vád, tekintettel a lengyel közvélemény mélyen gyökerező Oroszország-ellenességére, hatékonyan aláásta a kormány megítélését.

A feszültség az ukrán mezőgazdasági import, különösen a gabona importja miatt csúcsosodott ki. Miután az Európai Bizottság feloldotta embargóját, Lengyelország – Magyarország és Szlovákia mellett – egyoldalúan bevezette az importtilalmat. Zelenszkij 2023. szeptember 19-én az ENSZ Közgyűlésén tartott beszédében élesen reagált: „Riasztó, hogy Európában egyesek politikai színjátékban játszanak a szolidaritással, és a gabona importját rémisztő jelenségnek állítják be. Úgy tesznek, mintha saját érdekeiket képviselnék. Valójában ezzel viszont Moszkvának ácsolják a színpadot”.¹⁶

Bár Lengyelországot nem említették név szerint, a fenti nyilatkozatot Varsóban széles körben a PiS-kormány elleni közvetlen támadásnak tekintették – különösen annak fényében, hogy Lengyelország viselte a legnagyobb terhet az ukrán áruk beáramlásával kapcsolatban. Ugyanakkor Zelenszkij tartózkodott az akkori ellenzék bírálatától, annak ellenére, hogy Tusk maga is kétségét fejezte ki a piac nyitottságával kapcsolatban – miközben gondosan elkerülte a közvetlen konfrontációt.

Érdemes megjegyezni, hogy Zelenszkij elnök pártja, *A Nép Szolgája* 2022 februárja óta társult tagja az európai liberális pártcsaládnak, az ALDE/Renew Europe-nak. 2023 tavaszán és nyarán az ALDE/Renew Europe vezető képviselői – köztük a Lengyelország 2050 és a Nowoczesna képviselői – Ukrajnát „már az európai liberális család részének” nevezték, ezzel szimbolikusan megerősítve Zelenszkij szövetségét az európai politika liberális szárnyával.

Így, a 2023. október 15-i választások előtt Zelenszkij gyakorlatilag átállt a PiS vezette kormány oldaláról a Donald Tusk által vezetett liberális politikai erő oldalára. Ez az átállás szimbolikus és gyakorlati jelentőségű is volt egyaránt: a politikai gesztusoktól és az ukrán sajtóban megjelenő retorikától kezdve a kampány során befolyásoló eszközként használt valós gazdasági vitákig.

¹⁵<https://www.polukr.net> (Utolsó letöltés: 2025. július 15.).

¹⁶<https://x.com/ZelenskyyUa> (Utolsó letöltés: 2025. július 15.).

Az ukrán elnök számára ez egy előre megtervezett stratégiai lépés volt, amelynek kézzelfogható politikai következményei lettek: hozzájárult a liberális pártok megerősödéséhez és egy olyan kormány gyengüléséhez, amely korábban Ukrajnának – annak történelme legkritikusabb időszakában – példátlan támogatást nyújtott.

Külpolitikai és nemzeti szuverenitási szempontból ez egy tankönyvi példája a választási folyamatra gyakorolt külső befolyásnak. Ebben az esetben a befolyás nem kizárólag az uniós intézményektől vagy a nyugat-európai kormányoktól származott, hanem – meglehetősen szimbolikusan – az ukrán politikai elitől is, az európai liberális pártcsalád, az ALDE/Renew Europe támogatásával.

3. Migrációs politika

Az első migrációs paktum (2015)

2015 közepén az Európai Unió Tanácsa elfogadta a Görögországból és Olaszországból érkező migránsok elosztási mechanizmusát (2015/1601 és 2015/1523 tanácsi határozatok), amely eredetileg 40 000 személyre vonatkozott, majd később 120 000-re bővült. Magyarország és a Cseh Köztársaság ellene szavazott a határozatoknak. A globalista erők által irányított Lengyelország nem ellenezte a szabályozást, hanem tartózkodott a szavazásnál. Akkor a kormány szóvivője kijelentette, hogy „Lengyelország készen áll bármekkora számú illegális migráns befogadására. A cél az, hogy a menekültek elosztása Európában igazságos legyen. Bármely, a menekültekkel kapcsolatos döntésünk terhét vállaljuk”.¹⁷ A magyar kormány ezzel szemben azonnal határozott tiltakozó álláspontot foglalt el, és népszavazást kezdeményezett.

2015 őszén, a Jog és Igazságosság (PiS) párt választási győzelmét és a Szydło-kormány megalakulását követően Lengyelország megváltoztatta álláspontját, és a határbiztonságra és a biztonsági garanciák hiányára hivatkozva kilépett a migránsok elosztási mechanizmusából. Ennek eredményeként az Európai Bizottság kötelezettségszegési eljárást indított. 2017-ben Donald Tusk, az Európai Tanács akkori elnöke megfenyegette a lengyel kormányt, figyelmeztetve, hogy a migránsok elosztásában való részvétel megtagadása „következményekkel jár”.¹⁸ A vita az Európai Unió Bíróságának (EUB) 2020. április 2-i ítéletével (C-715/17, C-718/17, C-719/17) ért véget, amelyben a Bíróság megállapította, hogy Lengyelország, Magyarország és a Cseh Köztársaság megsértette az uniós jogot azzal, hogy megtagadta az elosztási mechanizmus végrehajtását. A Bíróság a ténybeli indokok hiányára hivatkozva (sic!) elutasította az EUMSZ 72. cikkének alkalmazhatóságát, amelyre ezek az országok hivatkoztak a közrend védelmére vonatkozó kivételek alkalmazása érdekében. Ez a vitatott és nyilvánvalóan politikai döntés utat nyitott esetleges pénzügyi szankciók előtt, bár végül nem szabtak ki konkrét büntetéseket.

Az EUB 2020. évi ítélete ellenére a szuverenitást hirdető kormányok által irányított Lengyelország és Magyarország továbbra is ellenezte a kötelező áthelyezést, amelyet szuverenitásuk megsértésének és nemzeti stratégiai védelmi kérdésnek tekintettek – ez a megközelítés összhangban áll a lengyel és magyar társadalom többségének preferenciáival.

¹⁷<https://www.rmfm24.pl> (Utolsó letöltés: 2025. július 15.).

¹⁸<https://niezalezna.pl/> (Utolsó letöltés: 2025. július 15.).

Az új migrációs paktum

A „kötelező szolidaritás” kérdése 2023-ban újra felmerült, amikor az új migrációs és menekültügyi paktum kidolgozása a végéhez közeledett. A paktummal kapcsolatos hivatalos tárgyalások 2020 szeptemberében kezdődtek, amikor az Európai Bizottság előterjesztette az EU migrációs politikájának átfogó reformjára irányuló javaslatát. Lengyelország kezdettől fogva kritizálta a javaslatot, elutasította a kötelező áthelyezés gondolatát, és elítélte azokat a törekvéseket, amelyek a tagállamok migrációs politikája feletti szuverén ellenőrzését sértő keret létrehozására irányultak.

A következő években folytatódó tárgyalások során Lengyelország – a Visegrádi Négyek többi tagállamával együtt – következetesen a kötelező elosztás „rugalmas szolidaritás” koncepciójával való felváltását szorgalmazta. Ez a modell lehetővé tette volna a tagállamok számára, hogy technikai vagy pénzügyi segítséget nyújtsanak anélkül, hogy migránsokat kellene befogadniuk a területükre, ugyanakkor hangsúlyozta volna az EU külső határainak védelmének megerősítését. Az Európai Bizottság és az EU tagállamok többsége azonban egy olyan rendszer bevezetésére törekedett, amelyben az államoknak három lehetőség közül kell választaniuk: migránsok befogadása, operatív segítségnyújtás vagy 20 000 euró fizetése minden be nem fogadott migráns után.

2023 júniusában az EU Tanácsa elfogadta a paktum főbb elemeit. Lengyelország és Magyarország határozottan ellene szavazott, de a minősített többséget igénylő döntés során leszavazták őket. Az ezt követő jogalkotási szakaszokban – beleértve a Tanács, a Parlament és a Bizottság közötti háromoldalú tárgyalásokat és a zárószavazást – a konzervatív kormányzás alatt álló Lengyelország fenntartotta ellenállását. Mindazonáltal 2023 decemberében kompromisszum született, és a paktumot 2024 tavaszán elfogadták.

Az új paktum 2024. június 11-én lépett hatályba, és legkésőbb 2026 közepéig teljes mértékben végre kell hajtani. Az egyik központi eleme az úgynevezett „kötelező szolidaritás” mechanizmusa, amely előírja, hogy évente legalább 30 000 migránst kell elosztani. Azok az országok, amelyek nem kívánják feldolgozni a menedékkérelmeket, kötelesek minden feldolgozatlan ügy után 20 000 eurót fizetni vagy alternatív szolidaritási formákat felajánlani.

A 2025-ös választási kampány során Donald Tusk és Rafał Trzaskowski is többször kijelentette, hogy Lengyelország nem fogja végrehajtani a migrációs paktumot, és nem fogad be áttelepített menekülteket. A 2025 februárjában Gdańskban tartott Európai Bizottság ülésén Tusk kijelentette: „Érvelésemet meghallgatták és megértették: Lengyelország nem fogja végrehajtani a migrációs paktumot oly módon, hogy az további migránskvótákat róna Lengyelországra”.¹⁹ Hasonlóképpen, egy 2025 májusában tartott elnöki vitában Trzaskowski – hamisan – kijelentette: „A migrációs paktum soha nem lép hatályba. Én voltam az, aki beillesztettem az uniós dokumentumokba, hogy ha segítünk az ukránoknak, akkor senki mást nem kell befogadnunk”.

Ugyanakkor nemzetközi források arról számoltak be, hogy az Európai Bizottság Berlin és Párizs mellett azt az álláspontot fogadta el, hogy a migrációs kérdést nem szabad a választások előtt élesíteni Lengyelországban, hogy ne ártsa a kormány jelöltjének. Ennek következtében a tényleges gyakorlati megvalósítást a választások utánra halasztották, annak ellenére, hogy a legfontosabb rendelkezéseket már véglegesítették. A Le Monde választási megfontolásokat jelölt meg okként Ursula von der Leyen

¹⁹<https://www.bankier.pl> (Utolsó letöltés: 2025. július 15.).

szokatlanul engedékeny hozzáállására Tusk kormányával szemben olyan kritikus kérdésekben, mint a bevándorlás és az európai zöld megállapodás (Green Deal).²⁰

Magyarország bejelentette, hogy az EU Bírósága előtt megtámadja a paktumot, és más országokban, többek között Hollandiában és Franciaországban is nőtt az ellenállás a kötelező szolidaritási mechanizmus ellen.

Különösen figyelemre méltó, hogy 2023 őszén, a parlamenti választásokkal egy időben, a konzervatív parlamenti többség kezdeményezésére országos népszavazást tartottak, amelynek négy kérdése közül kettő a biztonsági és migrációs kérdésekkel foglalkozott. A lengyel jog szerint a népszavazás eredménye kötelező érvényű, ha a részvétel meghaladja a választásra jogosultak 50%-át.

Az egyik népszavazási kérdés arra vonatkozott, hogy a polgárok támogatják-e az EU bürokráciája által előírt kötelező elosztási mechanizmusnak megfelelően több ezer illegális migráns befogadását a Közel-Keletről és Afrikából. A cél az volt, hogy erős társadalmi felhatalmazást szerezzenek a Brüsszel által előírt diktátumok ellen, amelyek Lengyelországot arra kényszerítenék, hogy más európai országokból illegális migránsokat fogadjon be, és olyan mechanizmusokat hozzon létre (például az átlagos nyugdíjat meghaladó ellátások), amelyek ösztönöznék őket a Lengyelországban való hosszú távú tartózkodásra.

Az akkori baloldali liberális ellenzék agresszív kampányt folytatott, amelyben arra buzdította a választókat, hogy ne vegyenek részt a népszavazáson, azzal a hamis érveléssel, hogy a népszavazás a PiS politikai trükkje. Valójában a baloldal és a liberálisok antidemokratikus álláspontja arra irányult, hogy aláássa a kötelező érvényű eredményeket olyan kérdésekben, amelyekben – félrevezető kampányígéreteik ellenére – nem állt szándékukban a lengyel polgárok akaratának és érdekeinek megfelelően cselekedni. Végül a leadott szavazatok körülbelül 95%-a támogatta a PiS ajánlásait. Mivel azonban a részvétel nem haladta meg az 50%-os küszöböt (a választásra jogosultak körülbelül 41%-a, azaz körülbelül 10 millió ember vett részt), a népszavazás nem volt jogilag kötelező érvényű.

Érdekes módon alig több mint egy év alatt a migrációval kapcsolatos válságok súlyosbodása és a migránsok által elkövetett erőszakos bűncselekmények sorozata miatt a közvélemény élesen megváltozott. A *Rzeczpospolita* közvélemény-kutatás szerint 2025 július közepére a lengyelek háromnegyede támogatta a migrációról szóló újabb népszavazás kiírását.

A fehérorosz határ védelme

2021-ben hibrid háború kezdődött a lengyel-fehérorosz határon, amelyet a fehérorosz hatóságok Oroszországgal együttműködve robbantottak ki. A fehérorosz és orosz biztonsági szolgálatok migránsokat – köztük sok orosz és fehérorosz bűnözőt – szállítottak a lengyel határra azzal a kifejezett céllal, hogy erőszakos illegális határátlépésekkel destabilizálják a helyzetet. Eközben a lengyel és nyugat-európai baloldali és liberális média ezeket az agresszív személyeket segítségre szoruló, tehetetlen „háborús menekülteknek” ábrázolta. A PiS vezette lengyel kormány által hozott védelmi intézkedéseket széles körben embertelennek, nemzetközi jog szerint jogsértőnek és autoriter vagy idegengyűlölő indítékok által motiválnak állították be. A lejárató kampány célja az volt, hogy a lengyel

²⁰<https://www.lemonde.fr> (Utolsó letöltés: 2025. július 15.).

kormányt rákényszerítse nagyszámú illegális és veszélyes migráns befogadására, ezzel aláásva a nemzetbiztonságot – alig néhány héttel azelőtt, hogy Ukrajnában totális háború tört ki.

Donald Tusk vezette akkori liberális ellenzék a migránsok befogadását szorgalmazta. Tusk kijelentette, hogy ők egyszerűen „emberek, akik a helyüket keresik a Földön”, és az egyik ellenzéki képviselő azt követelte: „Engedjék be mindet, majd később kiderítjük, kik ők”. A liberális ellenzéki képviselők megzavarták a lengyel határőrök és katonák munkáját, akciókat szerveztek a határon, és képviselői mentelmi jogukkal visszaélve pizzát és hálózásokot vittek az állítólagos „háborús menekülteknek”. Tetteiket gyakran erősítették liberális hírességek és aktivisták is. Egyikük, Barbara Kurdej-Szatan nyilvánosan „gyilkosoknak” és „vakon parancsokat követő, esztelen, szívtelen gépeknek” nevezte a határőröket. Rágalmazás elkövetését viszont végül a varsói regionális bíróság nem állapította meg – a döntést széles körben a liberális oldal javára szóló politikai elfogultságnak tekintették.

A belorusz-orosz agressziót Barry Levinson *Wag the Dog* (Amikor a fark csóválja...) című filmjére emlékeztető manipulációs technikák kísérték – érzelmekre ható narratívák, amelyek célja a racionális gondolkodás kiiktatása volt. A liberális média szimpátiát és felháborodást kiváltó történeteket terjesztett: egy szíriai kislányról, aki állítólag hetekig vándorolt egy macskát cipelve, vagy egy fiatal férfiről, aki állítólag hat napig úszott a Bug folyóban, hogy elmeneküljön a „veszélyes” lengyel erők elől. Álhírek is felbukkantak, többek között arról, hogy lengyel erdészek állítólag tömegsírokat ástak meggyilkolt menekülteknek – ez egybeesett a liberális média által indított átfogó rágalmazó kampánnyal, amely a lengyel erdőgazdálkodást „tömeges erdőirtással” vádolta.

Ezek közül sok hamis állítás később visszaköszönt Agnieszka Holland propagandisztikus filmjében, a *Zöld határban*. A PIS-kormány – Magyarország és Trump elnök példáját követve – ezekre a méltánytalan támadásokra gyorsan reagált, és megkezdte egy fizikai határkerítés építését a belorusz határ mentén, ami megakadályozta a helyzet további eszkalálódását. A projektet a liberális ellenzék akkoriban hevesen bírálta. A hatalomra kerülése után azonban a Tusk-kormány – tudatában a közvélemény túlnyomó többségének a határvédelem iránti pozitív hozzáállásának – megkísérelte átkeretezni a narratívát: tagadta korábbi kijelentéseit, hamisan tulajdonította magának a konzervatívok eredményeit, és ezt a baloldali aktivista csoportokat megnyugtatni hivatott retorikával egyensúlyozta ki.

A 2023. október 15-i országos népszavazás egyik kérdése közvetlenül a Lengyel Köztársaság és a Belarusz Köztársaság közötti határkerítést érintette. Az akkori globalista ellenzék a népszavazás bojkottjára szólítva folytatta kampányát a hatékony határvédelem ellen.

Tusk és liberális szövetségesei hatalomra kerülése előtti és utáni, a határvédelemmel kapcsolatos álláspontjának teljes fordulatából kitűnik, hogy ezt a kérdést milyen mértékben használták fel önös érdekből az Egyesült Jobboldal kormányának támadására. Valójában ez az állam, annak intézményei és polgárainak biztonsága elleni támadás volt.

Tusk kormányának engedékenysége a Németországból érkező migránsok átszállításával kapcsolatban

2024-től 2025 közepéig a német szövetségi rendőrség szisztematikusan visszatartotta a migránsokat a lengyel határon. Legalább több ezer embert küldtek vissza lengyel területre menekültügyi eljárásból való hozzáférés nélkül, a lengyel hatóságok bevonása nélkül és a dublini rendeletet figyelmen kívül

hagyva. Ezekről a műveletekről – amelyek valójában migránsok átszállítását jelentették – német médiumok (*Welt*, *FAZ*), a Pro Asyl nevű civil szervezet és különböző lengyel oknyomozó újságírók számoltak be.

Ezeket a tényeket jogilag is megerősítette a berlini közigazgatási bíróság 2025. június 2-i ítéletében. Három szomáliai állampolgár ügyében a bíróság megállapította, hogy a német hatóságok megsértették az uniós jogot, konkrétan a Dublin III. rendeletet. Az ítéletben a bíróság megállapította: „A menedékkérők határról való visszaküldése [...] sérti a menekültügyi jogot [...] és a dublini rendszerből fakadó kötelezettségeket”. A bíróság elutasította Németországnak az EUMSZ 72. cikkére (a közrend klauzulára) hivatkozását is, megjegyezve, hogy annak alkalmazását nem indokolta.²¹

Ennek ellenére német magas rangú tisztviselők – köztük Friedrich Merz kancellár és Alexander Dobrindt belügyminiszter – bejelentették, hogy a bírósági ítélet ellenére a jelenlegi gyakorlatot folytatják, és azt állítják, hogy a döntés csak egyedi esetekre vonatkozik.²²

Lengyelországban, a folyamatos illegális visszatoloncolási problémák ellenére, Donald Tusk kormánya – Tusk saját nyilatkozatain és Tomasz Siemoniak védelmi miniszter kijelentésein keresztül – továbbra is manipulálta a közvéleményt azzal, hogy összemosta az illegális átszállításokat a Dublin III. rendelet szerinti törvényes visszatoloncolásokkal. „A migránsokat a dublini és a visszafogadási eljárások alapján küldik vissza Németországból... 2024-ben 688 embert... A PiS beengedte őket, és hazudott erről”, vagy még közvetlenebbül: „A migránsok állítólagos illegális visszatérése Németországból Lengyelországba a PiS propaganda”.

Ezt a narratívát 2025 májusában és júniusában, közvetlenül az elnökválasztás előtt hevesen propagálták, és sok elemző szerint célja az volt, hogy elterelje a figyelmet Rafał Trzaskowski elleni kritikákról és megőrizze a kormánykoalíció választási esélyeit.

A lengyel konzervatív ellenzék hónapok óta felhívta a figyelmet erre a kérdésre. A PiS vezető politikusai, köztük Jarosław Kaczyński és Beata Szydło nyilvánosan figyelmeztettek arra, hogy Lengyelországot „Németország pufferzónájává” alakítják, és hogy az illegális visszatoloncolások száma meghaladja a 10 000 migránst. Beata Szydło kijelentette: „2024 januárja óta 10 000 migránst toloncoltak Lengyelországba Németországból! Ez a német szövetségi rendőrség hivatalos adata. Tusk hagyja, hogy Lengyelországot eláraszsják a migránsok, akikről Németország meg akar szabadulni”.²³

2025 júniusában Marcin Romanowski parlamenti képviselő hivatalos büntetőfeljelentést tett több lengyel miniszter ellen, köztük Tusk és Siemoniak ellen, azzal vádolva őket, hogy hivatali kötelességzegést követtek el és a nemzeti érdekekkel ellentétesen jártak el, amikor hallgatólagosan engedélyezték a migránsok illegális befogadását, és nem reagáltak diplomáciai vagy jogi úton.²⁴

A német visszatoloncolások jogellenességét egy német bíróság is megerősítette, Tusk kormánya azonban továbbra is ködösít a kérdés kapcsán, félrevezető hivatkozásokkal a Dublin III. rendelet statisztikáira, amelyet racionálisnak és visszafogottnak tüntet fel. Eközben a PiS és a konzervatív

²¹<https://www.berlin.de> (Utolsó letöltés: 2025. július 15.).

²²<https://www.reuters.com> (Utolsó letöltés: 2025. július 15.).

²³<https://x.com/BeataSzydlo/status/1910591555288678660> (Utolsó letöltés: 2025. július 15.).

²⁴<https://x.com/RomanowskiPL/status/1930497310657761294> (Utolsó letöltés: 2025. július 15.).

ellenzék következetesen rámutatott a lengyel szuverenitás és közbiztonság fenyegetettségének valódi mértékére, és határozott állami válaszlépéseket követelt.

A berlini közigazgatási bíróság ítélete szilárd jogalapot biztosított Lengyelországnak ahhoz, hogy diplomáciai és politikai szinten is fokozza a kérdést Berlin és az Európai Bizottság ellen. A Tusk-kormány passzív és alázatos magatartása azonban azt mutatja, hogy a nemzeti érdekek helyett a német érdekeket tartja szem előtt.

A lengyel nemzetbiztonsági szolgálatok sem léptek fel határozottan a német hatóságok ellen, amelyek az úgynevezett „gyorsított visszafogadás” keretében migránsokat szállítottak Lengyelországba. Ez a tétlenség úgy tűnik, hogy magas szintű politikai megállapodások eredménye. Az állam passzivitására a lengyel társadalom alulról induló tömegmozgalommal reagált. Nacionalista, konzervatív és futballszurkolói közösségek Robert Bąkiewicz vezetésével megalakították a *Határvédelmi Mozgalmat*. Ezek a civil őrjáratok illegális migránsokat tartóztattak fel törvényesen, dokumentálták a németországi szállításokat Lengyelországba, és eredményeiket a közösségi médiában és független csatornákon tették közzé.

Tusk-kormánya kezdetben tagadta, hogy bármilyen probléma is létezne. Az egyre növekvő tömegnyomás és a civil mozgalom hatására azonban visszavezette a határőrizet Németországgal (és Litvániával) szemben. Hamar kiderült azonban, hogy ez csak ürügy volt a *Határvédelmi Mozgalom* önkénteseinek távol tartására. A hatóságok jogi alap nélkül megpróbálták betiltani a drónok használatát, amelyeket az önkéntesek a migránsok mozgásának figyelemmel kísérésére használtak. A drónokat közösségi finanszírozással vásárolták. A kormány szóvivői még Robert Bąkiewicz ellen is büntetőeljárás indításával és a Belbiztonsági Ügynökség beavatkozásával fenyegetőztek, hamisan külföldi befolyásra hivatkozva.

Ez az eset jól illusztrálja, hogy a Brüsszellel és Berlinnel szövetkező Tusk-kormány azzal, hogy illegális migránsokat indokolatlanul lengyel területre szállítottak át, a lengyel állam lemondott legalapvetőbb feladatáról: polgárainak védelméről a külső fenyegetésekkel szemben.

4. A gender gyermekekre leselkedő veszélye

2015 és 2023 között a Jog és Igazságosság (PiS) kormány következetesen ellenezte a woke ideológiától ihletett jogi és társadalmi változásokat előmozdító globalista agendát, mind belföldön, mind európai és nemzetközi szinten. Különösen az Igazságügyi Minisztérium tett aktív jogalkotási, politikai és jogi erőfeszítéseket a lengyel jogrendszer – és különösen a gyermekek – ideológiai megmontásától való megóvása érdekében. Ezek az erőfeszítések ellentétben álltak a lengyel baloldali liberális körök politikai, gazdasági és ideológiai érdekeivel, és éles ellentétben álltak az európai liberális elit irányvonalával.

Különösen figyelemre méltó, hogy a konzervatív kormány hivatali ideje alatt a vallásszabadság, a woke-ellenes politika és a családbarát politika fő ellenzője Adam Bodnar volt, akit 2015-ben liberális többséggel választottak Lengyelország ombudsmanjává, azaz az alapvető jogok biztosává. Bodnar, aki ügyvédként szoros kapcsolatban állt Soros György Nyílt Társadalom Alapítványával, 2023. december 13-án igazságügyi miniszterré és legfőbb ügyésszé vált. Hivatalba lépése óta agresszíven és

jogellenesen meghurcolja a minisztérium és az ügyészség korábbi vezetőit, hogy saját woke ideológiai elképzeléseit érvényesítse.

A PiS kormány alatt az ügyészség és az igazságügyi minisztérium hatékonyan ellenállt a Homofóbia Elleni Kampány (KPH) által kezdeményezett stratégiai pereknek, amelyek célja a lengyel jog megkerülése és az azonos neműek általi örökbefogadás bevezetése volt bírósági precedens alapján. Bodnar ombudsman támogatásával és olyan szervezetek finanszírozásával, mint az USAID, a KPH jogi eljárásokat indított annak érdekében, hogy kényszerítsék a külföldi azonos neműek házassági anyakönyvi kivonatainak és az azonos nemű „szülőket” feltüntető születési anyakönyvi kivonatok átírását és elismerését. Végül a Legfelsőbb Közigazgatási Bíróság (NSA) mérőföldkőnek számító ítéletében (többek között a II OPS 1/19. sz. ügyben) megerősítette, hogy az ilyen átvezetések a lengyel jog szerint nem megengedettek.

A minisztérium egy „Anyá, apa és gyermekek” című törvényjavaslatot is kidolgozott, amelynek célja az volt, hogy törvénybe foglalja azt az elvet, hogy a lakossági nyilvántartásokba, házassági anyakönyvbe csak egy nő és egy férfi közötti házasságok jegyezhetőek be, és hogy a szülői jogállás kizárólag ilyen kapcsolatokon alapulhatnak. Bár a javaslatot véglegesítették és belső jóváhagyást is kapott, a kormány politikai akaratának hiánya miatt soha nem terjesztették a törvényhozás elé. A hatalomra kerülése után az új baloldali-liberális kormány teljes egészében visszavonta a javaslatot. A törvényjavaslat elfogadásának megghiúsulása jól rámutat arra, hogy milyen következményekkel járhat néhány pillanatnyi elbizonytalanodás a woke-mozgalom jelentette fenyegetéssel szembeni küzdelemben. Ezzel szemben Magyarország szigorú jogi védelmet biztosított a gyermekek és a családok számára, hatékonyan megóvva jogrendszerét a neomarxisták és a globalisták ideológiai aknamunkájától.

Tusk baloldali liberális koalíciójának intézkedései és kommunikációja azt mutatják, hogy a választási eredmények érdekében szándékosan eltitkolják a genderideológiával kapcsolatos valódi szándékaikat. Erre jó példa az úgynevezett „nemváltás” folyamatát egyszerűsítő törvény elfogadása, amely a gyakorlatban biológiai vagy testi indokok, illetve megfelelő nemi identitás zavar diagnózis nélkül lehetővé teszi kiskorúak visszafordíthatatlan nemi átalakítását. 2025. január 8-án, az LMBTQ+ egyenlőségért felelős parlamenti munkacsoport ülésén Katarzyna Kotula egyenlőségügyi miniszter elismerte, hogy a kormány politikai zöld utat kapott a nemi identitás elismeréséről szóló törvényjavaslat előmozdítására. Ugyanakkor kifejtette, hogy a koalíció úgy döntött, hogy a konzervatív szavazók elvesztésének elkerülése érdekében nem foglalkozik a kérdéssel az elnökválasztás előtt. Hozzátette: „Úgy döntöttünk, hogy az elnökválasztási kampány és a polgári partnerségről szóló jogalkotási folyamat végéig nem beszélünk erről”.²⁵

Ezzel nyíltan elismerte, hogy szándékosan eltitkolták valódi politikai szándékaikat, miközben a kormány nyilvánosan mérsékelte, sőt konzervatívnak ábrázolta magát a genderideológia elleni küzdelemben. Ahogyan sok elemző megjegyezte, ez azt a klasszikus politikai stratégiát tükrözi, amely szerint a megosztó kérdéseket – mint például az abortusz, a bejegyzett élettársi kapcsolatok és a nemváltás – a választások utánra halasztják. Ez a „szalámitaktika” néven ismert stratégia hasonlít a „béka főzése” vagy a „csúszós lejtő” metaforájához, amelynek során a követeléseket fokozatosan teljesítik: először elfogadják a bejegyzett élettársi kapcsolatokról szóló törvényt, majd később a teljes nemváltási jogszabályt.

²⁵<https://dorzeczy.pl/> (Utolsó letöltés: 2025. július 15.).

Ez megerősíti, hogy a halasztás nem pusztán jogalkotási véletlen volt, hanem kiszámított kommunikációs stratégia, amely felfedte a kormány mérsékeltnek tűnő nyilvános imázsa és politikai bázisának alapvető genderliberális programja közötti ellentmondást.

Rafał Trzaskowski kampánya tovább példázta a woke nézetek rejtegetésének taktikáját. Trzaskowski a Polgári Platform (PO) legprogresszívebb alakjai közé tartozik. Varsó polgármesterként 2019-ben aláírta az LMBTQ+ nyilatkozatot, amelyben elkötelezte magát a WHO szabványainak megfelelő szexuális nevelés finanszírozása mellett, amely többek között magában foglalja a gyermekkori maszturbáció és a queer elmélet népszerűsítését. Ismételten kijelentette, hogy Varsó a „sokszínűség városa”, és forrásokat különített el LMBTQ+ kezdeményezésekre. 2024-ben a város finanszírozta Európa első Queer Múzeumát, amelyet Trzaskowski a büszkeség és a nyitottság szimbólumaként méltatott. Vezetése alatt Varsó jelentős összegeket juttatott radikális baloldali és woke kezdeményezéseknek, többek között LMBTQ+ szállóknak, fesztiváloknak és provokatív projekteknek, amelyek drag queenekkel, kábítószer-fogyasztással és prostitúció-támogatásával voltak kapcsolatosak.

A 2025-ös elnökválasztási kampány során azonban Trzaskowski szándékosan kerülte a szivárvány szimbolikát és az LMBTQ+ témákat. 2025 májusában, közvetlenül egy nagy kampányrendezvény előtt Krakkó főterén, a „Krakkó az egyenlőségért” szlogennel ellátott szivárványszízlókat sietve szedték le és lengyel nemzeti zászlókra cserélték. A város szerint a változtatás „technikai és vizuális koherencia” miatt történt, de az időzítés egyértelműen arra utalt, hogy a konzervatív választók előtt el akarták rejteni a genderideológiát propagáló álláspontot.

Különösen megdöbbenő pillanat volt az elnökjelölti vita során, amikor a konzervatív jelölt, Karol Nawrocki átadott Trzaskowskinak egy szivárványszízlót, amit Trzaskowski diszkréten elrejtett. Azután a nyíltan baloldali jelölt, Magdalena Biejat odalépett hozzá, és azt mondta: „Én nem szégyellem”, majd a színpadon elvette tőle a zászlót. Az eset Trzaskowski ambivalens álláspontjának szimbólumává vált, aki egyrészt progresszív múltja, másrészt a jobboldali választók megnyerésére irányuló törekvései között vergődött.

Néhány kampányesemény egyenesen kínos volt, például a *Gazeta Wyborcza* jogi lépései, miután közzétett egy régi fotót Trzaskowskiról, aki egy LMBTQ+-felvonuláson állt egy szakállas, nőnek öltözött férfi mellett. Egy másik példa egy gondosan megrendezett esemény, amelyen Trzaskowski egy vidéki városban kampányolt, és elfogadott egy Szent Flórián – a tűzoltók védőszentje – képet, annak ellenére, hogy néhány hónappal korábban Varsó korlátozta a keresztek kihelyezését a közintézményekben. Több szakértő ezt a gesztust képmutató kísérletnek tekintette, amellyel a nagyvárosi elit által régóta elmaradottnak és provinciálisnak gúnyolt választókat akart megnyerni.

Trzaskowski számító „puha konzervatív” imázsa és az LMBTQ+-kérdések elkerülése egy nagyobb választási stratégia része volt, amelynek célja a második fordulóba jutás volt – abból a feltételezésből kiindulva, hogy a nyíltan baloldali szavazók üzeneteitől függetlenül támogatni fogják, míg a még bizonytalan közép szavazókat mérsékelt imázsa meggyőzheti.

A valóságban ez a megrendezett középutas imázs csak álca volt a 2019 óta folytatott, genderideológiát radikálisan támogató programnak, amely továbbra is rendszerszintű fenyegetést jelent a lengyel társadalom jogi és erkölcsi szerkezetére.

5. A liberális kettős beszéd stratégiája: gyűlöletbeszéd és a szeretet nyelve

Az úgynevezett Rywin-ügy nyilvánosságra kerülése által kiváltott politikai zavargások után a 2005-ös elnökválasztást Lech Kaczyński nyerte, és a parlamenti szavazatok közel 80%-a a posztkommunista harmadik lengyel köztársaságot bíráló pártokra szállt. Hamar kiderült azonban, hogy ezeknek a pártoknak egy része számára a kritika többnyire csak retorika volt. A választások után a legtöbb lengyel által várt koalíció – a PO és a PiS között – nem jött létre. Donald Tusk, aki ugyanabban az évben elvesztette az elnökválasztást Lech Kaczyński ellen, a kemény ellenzék útját választotta. Annak ellenére, hogy a nemzeti egység híveinek mutatkozott, egy azóta szinte folyamatos politikai polarizációs kampányt indított.

Azóta a PO-hoz kapcsolódó liberális-baloldali tábor a nyilvános diskurzusban következetesen agresszív, gyakran vulgáris és brutális retorikára támaszkodik. Donald Tusk nemcsak tolerálta ezt a radikalizálódást, hanem aktívan ösztönözte is, olyan személyiségeket támogatva, mint Janusz Palikot, aki antiklerikális botrányaival és lázító beszédeivel vált híressé. Még PO-képviselőként (2005–2007) Palikot 2007-ben vált igazán hírhedtté, amikor egy lublini sajtótájékoztatón felmutatott egy gumiból készült falloszt és egy játékpisztolyt, állítva, hogy ezek a PiS pártot és a rendőrséget szimbolizálják. Ezt állítólagos állami cenzúra és erőszak elleni „tiltakozásnak” állították be.²⁶

Egy másik példa Stefan Niesiołowski, a PO korábbi képviselője és a Szejm alelnöke (2005–2007), később a KO szövetség prominens alakja, aki egy parlamenti vitában a TVP újságírójának kijelentette: „Te ne beszélj a csőcselékkel – tűnj el!”.²⁷ Az ilyen embertelen nyelvhasználat nem csupán ellenzéki szándékot jelezte, hanem a politikai ellenfelek delegitimálását és a demokratikus vitából való teljes kizárását.

Ez a szimbolikus erőszak intenzitása a 2010-es szmolenszki repülőgép-szerencsétlenséget követően fokozódott. Lech Kaczyński elnököt és az áldozatokat gyászolókat szisztematikusan gúnyolták. Baloldali és liberális aktivisták trágár tüntetéseket szerveztek – sörösdobozokból keresztet állítottak, gyertyákat vizelettel oltottak el, vulgáris szlogeneket és sértő transzparenszeket lobogtattak.

Radosław Sikorski akkori honvédelmi miniszter, későbbi külügyminiszter és a Szejm elnöke 2007. október 14-én a PO gyűlésén tovább szította a politikai ellenségeskedést. A színpadról Donald Tusknak azt mondta: „Még egy csata, és végzünk a csordával”. Ironikus módon alig néhány perccel később Tusk ugyanazon a közönség előtt állt, és a szeretet, az egység és az erkölcsi fény értékeit hirdetve a „lengyel-lengyel háború” befejezését szorgalmazta. Ez a nyílt ellentmondás – a harcias retorika és az egységre való felhívás – a PO kettős kommunikációs stratégiájának²⁸ jellegzetes vonásává vált.

2010. október 19-én Łódźban a harmadik lengyel köztársaság történelmének egyik legdrámaibb politikai erőszakos cselekménye történt. Ryszard Cyba, aki kézifegyverrel, késsel és sokkolóval volt felfegyverkezve, berontott a PiS parlamenti irodájába, ahol meggyilkolta Marek Rosiakot, a PiS aktivistáját és Janusz Wojciechowski európai parlamenti képviselő assisztensét. Egy másik férfi,

²⁶<https://tvn24.pl> (Utolsó letöltés: 2025. július 15.).

²⁷<https://www.tysol.pl> (Utolsó letöltés: 2025. július 15.).

²⁸<https://tvn24.pl> (Utolsó letöltés: 2025. július 15.).

Paweł Kowalskit súlyosan megsebesített. Letartóztatása során Cyba beismerte, hogy gyűlöli a PiS pártot, és célja Jarosław Kaczyński és a párt többi politikusának fizikai megsemmisítése volt.²⁹

A gyilkosság politikai indíttatású volt – ideológiai gyűlölet vezérelte, és évek óta tartó, konzervatív körök ellen irányuló agresszív politikai és médiaretorika táplálta. Cyba, aki korábban szimpátiáját fejezte ki a liberális ellenzék iránt, a bíróság megállapítása szerint tudatosan követte el a bűncselekményt, és tettei nem mentális betegség eredményei voltak.

Életfogytiglani börtönbüntetésre ítélték. Az úgynevezett második Tusk-kormány idején, 2025-ben, a büntetés végrehajtását felfüggesztették, ami széles körű felháborodást váltott ki. A döntés egybeesett Jarosław Kaczyński közeli munkatársának halálával, aki röviddel azután halt meg, hogy politikai indíttatású, agresszív kihallgatáson vett részt az ügyészségen, és ezt a konzervatív tábor elleni provokációnak tekintették.

A földi gyilkosság éles figyelmeztetés lett a gyűlölet által vezérelt politikai narratíva halálos következményeiről. Bizonyíték arra, hogy a liberális-baloldali megvetés kampánya – amelyet a médiakörnyezet még felerősített – nemcsak a szélsőséges polarizációt ösztönözte, hanem közvetlenül halálos erőszakhoz vezetett.

Fontos megjegyezni, hogy ez nem szélsőséges jelenség volt, hanem a liberális stratégia központi eleme: a konzervatívok elleni agressziót a progresszív médiabuborékokban nem csupán tolerálták, hanem gyakran ünnepték is. A Varsói Egyetem (2018) kutatása szerint az ellenzéki szavazók – különösen a PO támogatói – szignifikánsan nagyobb valószínűséggel dehumanizálták politikai ellenfeleiket, erkölcstelen vagy akár embertelen tulajdonságokat tulajdonítva nekik, mint a PiS szavazói. Paradox módon azonban a baloldali liberális szavazók maguk is úgy vélték, hogy riváisaik gyakrabban dehumanizálják őket.³⁰

Hasonló retorikát – amely megvetés, agresszió és az ellenfelek delegitimálása jellemezte – folytatott a globalista tábor még az Egyesült Jobboldal kormányzása alatt is. A liberális média és politikai körök rendszeresen alkalmazták a „jogállamiság megsértése” vádját nemzetközi nyomásgyakorlás eszközeként. Vulgáris és agresszív tüntetéseket szerveztek, utcai mobilizációkat, rágalmazó kampányokat a nyugati médiában, és az Európai Unió intézményeit, valamint a liberális amerikai és nyugat-európai sajtót is felhasználták, hogy politikai nyomást gyakoroljanak a varsói kormányra.

Különösen szembetűnő példája ennek az agresszív mobilizációnak a 2020 októberében hozott alkotmánybírósági ítéletre adott válaszul tartott tüntetések voltak, amely szerint az eugenetikai abortusz összeegyeztethetetlen az alkotmányos élethez való joggal. Ezt az ítéletet ürügyként használták fel templomok elleni fizikai támadásokra és tüntetésekre, amelyeken baloldali és liberális ellenzéki politikusok is aktívan részt vettek, és a tüntetőkkel együtt vulgáris és agresszív szlogeneket skandáltak.

A közbeszéd romlásának aktuális példája a „Silni Razem” mozgalom tevékenysége, amely aktívan támogatja Roman Giertych-et és más kormányellenes személyiségeket, és gyakran gyűlöletkeltő és vulgáris nyelvet használ a jobboldali szavazók ellen.

²⁹<https://wiadomosci.onet.pl> (Utolsó letöltés: 2025. július 15.).

³⁰<https://www.rp.pl> (Utolsó letöltés: 2025. július 15.).

Így paradox és veszélyes helyzet állt elő: azok a körök, amelyek évek óta szítják a politikai gyűlöletet és a kirekesztést, most „mosolygós Lengyelország” arcaként próbálják magukat újjáépíteni – ez volt a Polgári Koalíció hivatalos szlogenje a 2023-as választási kampányban. A „lengyel-lengyel háború” befejezéséről szóló retorikájuk ugyanolyan üres lett, mivel éppen az ő eszkalációs stratégiájuk váltotta ki és tartotta fenn azt a konfliktust, amelyet most állítólag meg akarnak oldani.

6. A 2023-as parlamenti választások mint a hosszú távú liberális manipuláció eredménye

A 2023-as választási kampány egyik legparadoxabb és egyben legveszélyesebb eleme az volt, hogy egyszerre alkalmazták az erőteljes polarizáció és a szimbolikus erőszak retorikáját, miközben egy „mosolygós Lengyelország” képét alakították ki. Egyrészt a Polgári Koalíció és a hozzá kapcsolódó körök üzenete a félelem, az ellenszenv, sőt időnként a PiS iránti gyűlölet érzelmeire apellált, másrészt pedig a látszólagos kedvesség, a pozitív hozzáállás és az európai optimizmus esztétikáját vette át. Ennek eredményeként az ellenzéki választókat mozgósító domináns érzelmek nem a remény vagy a közös vízió köré szerveződő egység volt, hanem a kormánypárt iránti ellenszenv. A kampányban a kirekesztés, az agresszió és az ellenfél gúnyolása keveredett a „lengyel-lengyel háború” befejezéséről, a megbékélésről és a közösségről szóló szlogenekkel, ami koherens, de retorikailag hatékony üzenetet eredményezett. A forma és a tartalom közötti ellentét nem véletlen volt, hanem egy szándékos stratégia eleme, amelynek hosszú távú hatása nemcsak a társadalom mélyreható szétagolódása lett, hanem a radikalizálódás és a politikai erőszak elfogadásának légköre is a közzsférában.

A 2023. októberi parlamenti választások a társadalmi mozgósítás szempontjából példa nélküliek voltak - a részvételi arány meghaladta a 74%-ot, ami a legmagasabb szint a Harmadik Lengyel Köztársaság történetében. Amint azonban számos közvélemény-kutatás kimutatta, ez a magas részvételi arány nem Donald Tusk vagy az általa vezetett polgári koalíció növekvő támogatottságának volt köszönhető, hanem inkább a 8 éve kormányzó PiS párt és Jarosław Kaczyński elleni széles körű mozgósításnak.

A CBOS, a Batory Alapítvány és a More in Common jelentései egyértelműen rámutatnak, hogy a választók jelentős része – különösen a fiatalabbak – nem a PO programja iránti meggyőződésből szavazott, hanem a PiS további hatalmától való félelmében. A tanulmányokban negatív motivációk domináltak: aggodalom a demokrácia jövője miatt, ellenszenv a konfrontatív retorika iránt, fáradtság a Tusk és Kaczyński közötti régóta fennálló személyes konfliktus miatt. A CBOS jelentése szerint „a választásokon részt vevők egynegyede (26%) elismerte, hogy „negatívan” szavazott, vagyis elsősorban az ellenzett párt esélyeinek gyengítése motiválta őket” (CBOS Flash No. 6/2023).³¹

Ezenkívül az elemzések azt mutatták, hogy a KO kampánya – amely főként a PiS elleni támadásokra összpontosított – nem váltott ki tömeges lelkesedést, sőt, kimerítőnek és túl agresszívnek ítélték. A Batory Alapítvány jelentése megjegyezte, hogy a rekord részvétel nem annak köszönhető, hogy az ellenzéki pártok programjukkal ösztönözték a választókat – a fő hajtóerő a kormánypárt iránti ellenszenv és a változás iránti vágy volt („A választási mobilizáció jelensége”, 2024. január).³² Eközben a More in Common tanulmány szerzői egyértelműen kijelentik, hogy az ellenzék győzelmét a különböző identitású választók széles frontjának egyesülése tette lehetővé – nem egy közös vízió,

³¹<https://www.cbos.pl> (Utolsó letöltés: 2025. július 15.).

³²[Fenomen.wyborczej.mobilizacji_RAPORT.pdf](https://fenomen.wyborczej.mobilizacji_RAPORT.pdf) (Utolsó letöltés: 2025. július 15.).

hanem a PiS elleni ellenzéki köré szerveződve. A társadalom 64%-a úgy vélte, hogy „a dolgok rossz irányba mennek”, és az ellenzéki szavazók elégedetlensége elérte a 80%-ot, ami azt jelzi, hogy motivációjuk sokkal inkább az ellenzékben gyökerezett, mint a lelkesedésben.³³

Ezek a következtetések kulcsfontosságúak az új kormány szociális mandátumának szerkezetének megértéséhez - az új kormány nem élvezte a lelkes támogatást, hanem elsősorban az elődök ellenében leadott ellenzéki szavazatoknak köszönhetően került hatalomra. Egy ilyen mandátum magában hordozza a gyors kiábrándulás veszélyét, ha nem erősítik meg kézzelfogható intézkedésekkel és következetes kommunikációval, amelyek megfelelnek a társadalmi igényeknek.

És valóban – Donald Tusk másfél éves kormányzása után a közvélemény-kutatások a Lengyel Harmadik Köztársaság történelmének legalacsonyabb kormányzati támogatottságát mutatták. A CBOS 2025. májusi felmérése szerint a kormány támogatottsága mindössze 32% volt, 44% pedig negatív véleményt fogalmazott meg³⁴. Ezenkívül a CBOS áprilisi felmérése szerint a lakosság csupán 35%-a támogatta a miniszterelnököt, míg 51% nem értett egyet kormányával³⁵. A CBOS és az UCE Research hasonló adatai megerősítik ezeket a negatív tendenciákat, amelyek az elégedett polgárok számának csökkenését és a lakosság több mint felének elégedetlenségének növekedését mutatják. Ez az elégedetlenség a harmadik köztársaság korábbi kormányaihoz képest a legmagasabb szintnek bizonyult. Ezzel párhuzamosan 2025 májusától a parlamenti választásokra vonatkozó pártpreferencia-felmérések azt mutatták, hogy a jelenlegi kormánykoalíció elveszíti hatalmát, és a parlamentben jelentős többséget szereznek a jobboldali pártok – a PiS és a Konföderáció. Különösen alacsony támogatottságot kapott Szymon Hołownia (Polska 2050), a Szejm elnökének középutas pártja és Władysław Kosiniak-Kamysz miniszterelnök-helyettes agrárpártja, a Lengyel Néppárt. Ezek a pártok 2023-ban „Harmadik Út” néven koalíciót alakítottak, amely a PiS és a PO alternatívájaként jelent meg, így több százalékos szavazati arányt ért el, és szavazatokat vett el a rendszerellenes és establishment-ellenes Konföderációtól. A valóságban azonban a „Harmadik Út” választási eredménye, amely több mint 60 mandátumot hozott a Szejmben, nyitotta meg nagyrészt Tusk útját a hatalomhoz. Néhány hónap elteltével a lengyelek rájöttek, hogy azzal, hogy az „ésszerű központra” szavaztak, valójában Tusk inkompetens, törvénytelen kormányára szavaztak.

Ez a mandátumválság a mély koalíciós következetlenség eredménye. Bár a „PiS eltávolítása” szlogen valóban egyesítette a különböző csoportokat a választásokon, a választások után hiányzott a közös program, a jól felkészült stáb és a lengyelek valós elvárásainak megfelelő, kész projektek. A gyakorlatban a kormány elsősorban az elődök úgynevezett „elszámoltatására” összpontosított - ezek közül azonban sokan inkább médiamutatványok, mintsem valódi vizsgálatok formájában jelentek meg. A „PiS-botrányok” narratívájáról kiderült, hogy a rágalmozás és manipuláció felfújta buborékja - a PO imázsának erősítését és a PiS lejáratását célzó kampány egyik eleme.

³³[Polacy-gotowi-na-zmiane.pdf](#) (Utolsó letöltés: 2025. július 15.).

³⁴<https://wiadomosci.onet.pl> (Utolsó letöltés: 2025. július 15.).

³⁵<https://wydarzenia.interia.pl> (Utolsó letöltés: 2025. július 15.).

7. Tusk be nem tartott ígéretei

A 2023-as parlamenti választásokig tartó kampány nagy részében Tusk elkerülte a konkrét, koherens program kidolgozását. Ennek oka az volt, hogy az úgynevezett „demokráciapárti koalíció” – amelynek tagjai alapvetően egyetlen cél, „a PiS hatalmának megdöntése”, vagy – durván megfogalmazva – „a hatalom megragadása” – egyesítette, kevés közös programpontra rendelkezett. Ezért Tusk csak a kampány végén mutatta be a „100 konkrétumot”, amelyeket az új kormány első 100 napjában kellett megvalósítani.³⁶ A cél az volt, hogy hatékonyság látszatát keltsék. Ugyanakkor a mögöttes szándék az volt, hogy kommunikációs káoszt okozzanak – a gyakorlatban ezek a konkrétumok elsikkadtak a további ígérek áradatában, így a „mindenkinek mindent” általános, kaotikus víziója mellett nehéz volt megkülönböztetni a valóban fontos programpontokat. Nem is csoda, hiszen valójában nem is voltak ilyenek, mert a szövetség fő célja egyszerűen a hatalom megszerzése volt.

A „100 konkrét intézkedés” bemutatásakor Tusk így fogalmazott: „Az a meggyőződésem, hogy mindössze száz nap alatt az emberek vagyona gyarapszik, az árak csökkennek, és minden lengyel háztartás jobb helyzetben lesz. Tudják, mi ez a lehetséges csoda, ami a kormányváltás következményeivel kapcsolatos? Ha Lengyelországnak ismét felelős kormánya lesz, amely érti a gazdaság működését, a pénz szinte automatikusan befolyik. Azonnal válaszolok mindazoknak, akik ezeket a kérdéseket fogják feltenni önöknek. Számomra ez a hitelesség abszolút kulcsfontosságú”. Alig néhány hónap múlva Tusk és szavai a hazugság, a manipuláció és a be nem tartott ígérek szinonimájává váltak.

A választási kampány során a „100 konkrét intézkedés” kommunikációs sikert aratott, többek között azért is, mert a lengyelek – akik a PiS nyolcéves kormányzása alatt hozzászoktak ahhoz, hogy a választási ígéreteket valóban teljesítik – túlságosan könnyen hittek benne. Eközben a baloldali liberális kormány 2023. december 13-i kinevezése után az első 100 napban a száz helyett csak hat pontot hajtott végre teljes mértékben.³⁷ Fontos megjegyezni, hogy ezek közül egyik sem volt kulcsfontosságú vagy különösen összetett intézkedés.

Az első megvalósított „konkrét intézkedés” mindössze a szociális nyugdíj emelését célzó törvénytervezet benyújtására vonatkozó döntés volt – egy egyszerű projekt, amelyet a parlament még csak nem is fogadott el. Megkezdődött az erőszakellenes politika végrehajtása is – amint azt a választási programban bejelentették –, bár ezt a politikát a konzervatív kormány is folyamatosan folytatta (bár nem nemek közötti egyenlőségre vonatkozó keret nélkül), és Tusk kormányának intézkedései a gyakorlatban már korábban működő megoldások végrehajtásából álltak, például a PiS kormány által 2020-ban és 2023-ban bevezetett, az osztrák modell alapján az elkövető és az áldozat azonnali elválasztását lehetővé tevő intézkedésekből. Harmadszor, kormány által finanszírozott gyermeksegélyvonalat hoztak létre, amely elsősorban propaganda gesztus volt, mivel hasonló támogatási eszközök már régóta léteztek. A gyermekek új ombudsmanjának kinevezésére vonatkozó ígéretet is teljesítették, bár ez a lépés a korábbi ombudsman mandátumának lejártával kapcsolatos szokásos eljárás eredménye volt. A kormány azzal is dicsekedett, hogy uniós forrásokból szerezte meg a szükséges pénzeszközöket, anélkül hogy megemlítette volna, hogy azokat korábban ugyanazok a körök blokkolták egy politikai zsarolási kampány részeként, amelynek célja a konzervatív kormány

³⁶<https://100konkretow.pl> (Utolsó letöltés: 2025. július 15.).

³⁷<https://demagog.org.pl> (Utolsó letöltés: 2025. július 15.).

hatalmának megdöntése volt. Ezen források felszabadítása azonban még nem jelentette azok tényleges, hatékony felhasználását a polgárok javára. Végül létrehozták a Sziléziában székhellyel rendelkező Ipari Minisztériumot – a gyakorlatban azonban csak „papíron”, tipikus populistá gesztusként, amelynek nincs valódi hatása egy hatékony intézmény működésére.

Ennek eredményeként az új kormány első 100 napja nem hozott látványos reformokat, hanem inkább a december 13-i koalíció hatékonyságának narratíváját fenntartó politikai PR-példákat – a valóságban azonban ez a koalíció strukturális gyengeségét és valódi eredmények hiányát tárta fel.

Donald Tusk programja átfogó támogatást ígért a lengyel családoknak és anyáknak. Ez magában foglalta az államilag finanszírozott mesterséges megtermékenyítést (minimum 500 millió zlotyi), az ingyenes szülési érzéstelenítést, a prenatalis vizsgálatokhoz való hozzáférést és a vény nélkül kapható sürgősségi fogamzásgátlókat. A tervek között szerepelt még a kórházi kezelések korlátozásának eltörlése, megyei egészségügyi központok létrehozása, valamint az időskori és tartós ápolás-gondozás EU-forrásokból történő finanszírozásával történő támogatása. Néhány intézkedést – például a mesterséges megtermékenyítés finanszírozását és az ingyenes érzéstelenítést – a kormány már 2024-ben is támogatott. A legtöbb területen azonban nem történt valódi javulás a betegek helyzetében, és az egészségügyi rendszer tovább romlik.

Az oktatás területén a koalíció rendszerszintű reformokat ígért: online időpontfoglalást, fogászati utalványt gyermekek számára, digitális tankönyveket, egy műszakos oktatást az általános iskolákban, a házi feladatok eltörlését, valamint nagyobb autonómiát az iskolák és egyetemek számára. A gyakorlatban csak az e-regisztráció és a fogászati utalványok valósultak meg; a legtöbb egyéb kezdeményezés még tervezési szakaszban van.

A PO kiterjedt családbarát csomagot javasolt: „nagyamama-támogatást” (havonta 1500 zlotyi a 3 év alatti gyermekek gondozására), támogatást az óvodáknak és a gyermekgondozási kluboknak, gondozási utalványt, a minimálbér 150%-ának megfelelő temetési segílyt, a tartásdíj megduplázását 1000 zlotyig, valamint a rokkantsági nyugdíj csapdjának megszüntetését.

A koalíció jelentős adócsökkentéseket is ígért: készpénz alapú személyi jövedelemadó a vállalkozók számára, az adómentes jövedelemhatár 60 000 zlotyira emelése, alacsonyabb személyi jövedelemadó a nyugdíjasok és a vállalkozók számára, a 100 000 zlotyig terjedő tőkenyereség-adó eltörlése, 8%-os áfa a szépségiparban és 0%-os áfa a tömegközlekedésben.

A lakásügy és a beruházások terén a terv tartalmazta a fiatalok lakbértámogatását (600 zlotyi), 0%-os kamatozású hiteleket az első lakást vásárlóknak, állami intézmények által birtokolt földterületek felszabadítását, valamint 10 milliárd zlotyi elkülönítést üres épületek felújítására és a TBS (Szociális Lakásépítő Szövetkezetek) támogatására.

Emellett ígéretet tett a városi lakásállomány javítására és bővítésére is. A mai napig a legtöbb kezdeményezés még a konzultációs szakaszban van.

A program előirányozta a fogyasztók és a szélenergia támogatását, az energiaközösségek fejlesztését, a gázárak befagyasztását, egy zöld átállási tervet, a megújuló energiaforrásokból származó nyereség polgárok részére történő megosztását, atomerőművek építését és egy koherens átállási stratégiát.

A koalíció ígéretet tett a bíróságok depolitizálására, az igazságügyi miniszter és az ügyészség szerepének szétválasztására, új intézmények (KRS, Alkotmánybíróság) létrehozására, a közmédia „függetlenségének helyreállítására”, az állami vállalatoknál feltételezett korrupció elleni küzdelemre, valamint a PiS-korszak állítólagos „botrányainak” büntetőjogi üldözésére.

A nemzetvédelem és a biztonság terén az ígérek között szerepelt a hadsereg ellenőrzése, az elbocsátott katonák visszahelyezése, a légvédelem bővítése (Patriot rendszerek, drónok), a katonai egyenruhák pártpolitikai célú használatának tilalma és csatlakozás az európai rakétapajzshoz.

A hivatalba lépés után egy évvel a kampányígérek közül csak 15 valósult meg teljes mértékben a Demagog szerint, míg 27 volt folyamatban vagy felülvizsgálat alatt. A fennmaradó 58 nem teljesült, 4 hivatalosan befagyasztásra került.³⁸

Így a „100 konkrét ígéret” be nem tartott kampányszlogennek bizonyult, amelyek megvalósításához jelentős finanszírozásra és széles körű politikai konszenzusra – többek között az elnök támogatására – lett volna szükség. A legtöbb vállalás így továbbra is tervezési vagy kezdetleges szakaszban ragadt.

Ez tükröződött Dariusz Wieczorek (baloldali) akkori tudomány- és felsőoktatási miniszter 2024 novemberi interjújában. Amikor megkérdezték, hogy bocsánatot kér-e az „1 zlotys kollégiumok” ígéretéért – amelyet a Harmadik Út koalíciós partnerként tett –, magát elnevetve válaszolta, hogy igen.³⁹ A megjegyzés széles körű kritikát váltott ki – egyesek „vitatható őszinteségnek” nevezték, mások azzal vádolták, hogy gúnyt űz a választókból.

A PO 18 hónapos kormányzása után 2025 májusában szintén megmutatkozott a kormánykoalíció hiteltelensége. A Polsat News interjújában Przemysław Witek, a PO képviselőjét megkérdezték Rafał Trzaskowski elnökjelölt kijelentéséről, miszerint nem ír alá semmilyen adóemelést tartalmazó törvényt. Miután kifejezte egyetértését, Witek nevetve hozzátette: „Mi baj lehet abból, ha megígérem?”⁴⁰ Bár a párt később nemtetszését fejezte ki a nyilatkozat kapcsán, a legtöbb elemző szerint ez inkább a kényelmetlen igazság kimondásának szólt, nem pedig az azzal való egyet nem értésnek.

Ezek és ehhez hasonló események rávilágítanak a baloldali-liberális koalíció cinikus hozzáállására a választási ígérekhez. Érdemes megjegyezni, hogy a legtöbb baklövés a kommunikációs fegyelem szempontjából gyengébb középvasal politikusoktól származott. Magyarországon Magyar Péter egy ezzel szöges ellentétben álló megközelítést választott, és szigorúan ellenőrizte a kampány üzeneteit – részben azért, hogy elkerülje az ilyen baklövéseket a manipuláción alapuló stratégiájában.

8. Politikai manipuláció az „összeomló állam” narratívában

A PO egyik központi narratívája 2015 és 2023 között – és különösen a 2023-as kampányban – a PiS-kormányzás alatt állítólagosan bekövetkezett állami szolgáltatások színvonalának visszaesése, a szolgáltató állam összeomlása volt. A „kartonpapír állam” fogalma egy kommunikációs eszköz volt, amellyel a PiS-t alkalmatlannak és válságkezelésre képtelennek ábrázolták. A valóságban ez a narratíva

³⁸<https://demagog.org.pl> (Utolsó letöltés: 2025. július 15.).

³⁹<https://finansze.wp.pl> (Utolsó letöltés: 2025. július 15.).

⁴⁰<https://tvn24.pl> (Utolsó letöltés: 2025. július 15.).

elszigetelt események propagandisztikus eltúlzásán alapult, amelyeket hamisan rendszerszintű krízisként állítottak be.

Például 2022 márciusában a vasúti forgalomirányító rendszer (LCS) országos leállása körülbelül 1300 vonat késését okozta, többek között Skierniewice, Gdynia és Grodzisk Mazowiecki állomásokon. A probléma oka a Bombardier/Alstom szoftver időformátumának frissítési hibája volt.⁴¹ A PO és baráti médiája azonban ezt „rendszerszintű infrastruktúra-káosznak” és a „csődbe jutott állam” bizonyítékának állította be.

Egy másik eset egy Black Hawk helikopter veszélyesen alacsony magasságban történő repülése volt 2023 szeptemberében az Orzysz közelében rendezett „Őszi Tűz” katonai bemutató során. A helikopter szokatlanul közel repült a nézőkhöz, amit a repülési szakértők a repülési szabályok megsértésének minősítettek. Bár a Honvédelmi Minisztérium megerősítette, hogy az esemény megfelelt az előírásoknak, a PO ezt is „az állam alkalmatlanságának” bizonyítékként tüntette fel.⁴²

2021 augusztusában, miután Kabul a tálibok kezére került, a kormányon lévő Egyesült Jobboldal rendkívül hatékony evakuálási műveletet hajtott végre Afganisztánból. A külügy- és a honvédelmi minisztériumok által koordinált műveletben 14 katonai és polgári repülőgép vett részt, és mintegy 1300 embert evakuáltak, köztük lengyel állampolgárokat, civil szervezetek munkatársait és NATO-partnereket is. A humanitárius vízumokat gyorsan kiadták, a logisztikát pedig a katonaság és a konzuli személyzet teljes körű közreműködésével bonyolították le.⁴³

A művelet sikere ellenére a PO késedelmekkel, rossz kommunikációval és előzetes evakuációs terv hiányával vádolta a kormányt, megkérdőjelezve annak szakmaiságát és hatékonyságát.

Ezek a példák mind egy láncolatra fűzhetőek fel: az egyes elszigetelt eseteket a rendszerszintű állami kudarc bizonyítékként állították be. Az ilyen események PO-üzeneteken és médián keresztül történő felerősítése a PiS-ről alkotott negatív kép kialakítását szolgálta, amely szerint a PiS strukturálisan alkalmatlan. Az ellenzék még a PiS-kormány által hatékonyan kezelt válsághelyzeteket is felhasználta arra, hogy hozzá nem értést, késlekedést és az empátia hiányát állítsa - mindez a külpolitika és a polgárok biztonságának a globalista ellenzék általi manipulatív kihasználását példázza.

A 2023-as PO egyik legnagyobb kampánytémája - és a legkevésbé betartott ígérete - az egészségügy reformja volt. A nyilvános nyilatkozatok középpontjában a Nemzeti Egészségügyi Alap adósságai, a szakorvosokhoz vezető hosszú sorok és a kórházi osztályok bezárása állt - annak ellenére, hogy a kórházakat szisztematikusan modern berendezésekkel szerelték fel. Ezek a támadások az összes ellenzéki párt kampányának alapelemévé váltak, és a PiS nyolcéves kormányzása után válsághalmazként próbálták ábrázolni az egészségügyi rendszert, a győzelem után azonnali javulást ígérve.

A Tusk által bejelentett „100 konkrét ígélet” között szerepelt a kórházi ellátásra vonatkozó Nemzeti Egészségügyi Alap korlátjainak eltörlése, a megyei egészségügyi központok létrehozása, valamint az EU által finanszírozott öregkori gyógyászat és hosszú távú ápolás támogatása. Valódi javulás azonban nem következett be, és az egészségügyi rendszer még súlyosabb hanyatlásnak indult.

⁴¹<https://www.rynek-kolejowy.pl> (Utolsó letöltés: 2025. július 15.).

⁴²<https://tvn24.pl> (Utolsó letöltés: 2025. július 15.).

⁴³<https://www.rp.pl> (Utolsó letöltés: 2025. július 15.).

Nemcsak a reformok üteme és mértéke volt kiábrándító, hanem a baloldali-liberális kormányzás egyenesen az összeomlásba taszította az egészségügyet. A rendszerszintű reformok nem valósultak meg - a kórházi kezelési korlátok továbbra is fennállnak, a várakozási idők nőnek, különösen az idősek esetében. A kormány törölte az onkológiai finanszírozási pályázatokat, és máshová csoportosította át a forrásokat. Az egészségügyi személyzet - orvosok és ápolók - hiánya egyre súlyosodik. Lengyelországnak szakemberhiánnyal kell szembenéznie: belgyógyászok, gyermekorvosok, érsebészek és aneszteziológusok hiányoznak, és a kormány nem tud erre megoldást találni. Ami még rosszabb, hogy az olyan rendszerszintű megoldásokat, mint az új orvosi programok megnyitása, megakadályozták, ami aláássa az egyetemek és az állam közötti bizalmat. Több intézmény a személyzeti összeomlás szélén áll, ami meghosszabbítja a várakozási időt és csökkenti az ellátás hozzáférhetőségét.

Maga a Nemzeti Egészségügyi Alap történelmi költségvetési hiánytól szenved - a becslések szerint 30 milliárd zloty -, ami megszorításokat és fizetési késedelmeket eredményez. Az egészségügyi szakemberek saját és vezetőik értékelése szerint képtelenek megfelelően ellátni a betegeket. A szakértők és a betegek egyaránt kritizálják nemcsak az átfogó reformok hiányát, hanem a kormány hozzá nem értését is a legalapvetőbb egészségügyi irányításban is.

A PO abszurd egészségügyi ígéreteinek emblemikus példája volt Izabela Leszczyna 2022 szeptemberében tett kijelentése - a későbbi egészségügyi miniszter a Tusk-kormányban -, aki egy interjúban azt mondta, hogy a PO győzelme után „a problémák varázsütésre fognak eltűnni”.⁴⁴ Mégis 2024 januárjában, egy hónappal a hivatalba lépése után elismerte: „Nem lehet mindent varázspálcával megoldani”⁴⁵ - amikor a szakorvosi várakozási idők azonnali csökkentéséről szóló ígéretéről kérdezték.

Egy másik szimbolikus eset a Lengyelország 2050 nevű párt vezetőjétől, a Szejm későbbi elnökétől származik. A PiS egészségügyi politikáját kritizálva ismertette vízióját: minden polgárnak lenne egy saját orvosa, aki hetente felhívna, hogy megkérdezze, hogy érzi magát. A cél az volt, hogy az önkezdemenyező távkonzultációkat proaktív orvosoktól érkező megkeresésekre váltsák fel: „Hívást indít, megelőző vizsgálatokat rendel el, szakorvosokhoz irányít, és időpontot foglal a közelben!”.⁴⁶ Mondanom sem kell, hogy milyen éles a kontraszt a Szejm jelenlegi elnöke által bemutatott idilli vízió és az orvosi vizsgálatokra és beavatkozásokra évekig tartó várólisták zord valósága között.

A valóságban, számos hiányossága ellenére, az Egyesült Jobboldal kormányai megmutatták az állam cselekvőképességét, eredményesen dacolva azzal, amit Jarosław Kaczyński megvalósíthatatlannak nevezett. A 2023-as választási kampány során Tusknak sikerült némileg eltorzítania ezt a képet - egyrészt a liberális politikusok és a domináns liberális média által erőltetett könyörtelen negatív narratíva, másrészt a PiS politikusaival szembeni természetes kiábrándultságérzet miatt a nyolc évnyi hatalom után. Ugyanakkor sikerült magát hatékony, rátermett vezetőként bemutatnia, aki „el tudja intézni a dolgokat”. Az alig néhány hónappal később bekövetkezett valóság azonban merőben eltért ettől a propagandisztikus víziójától. Sokatmondó példa erre a 2025. júliusi közvélemény-kutatás, amely szerint a lengyelek 54,2%-a tartja Donald Tuskot hatástalan miniszterelnöknek, míg csak 37,2% tartja őt hatékonynak. Figyelemre méltó, hogy néhány koalíciós partnere - a Lengyelország 2050 és a

⁴⁴<https://wiadomosci.dziennik.pl> (Utolsó letöltés: 2025. július 15.).

⁴⁵https://x.com/Rozmowa_RMF (Utolsó letöltés: 2025. július 15.).

⁴⁶<https://x.com/MarcinHenka> (Utolsó letöltés: 2025. július 15.).

„Harmadik Út” néven ismert Lengyel Néppárt (PSL) szavazói - közül csak 32% értékelte őt pozitívan, 39% negatívan, és 29% volt bizonytalan.

9. Külföldi finanszírozás befolyása a 2023-as és 2025-ös választásokra

A 2023-as lengyel parlamenti választások fokozódó politikai megosztottság és az informális online kampányok látványos terjedése közepette zajlottak. Későbbi oknyomozó újságírói munkák feltárták, hogy ezek közül több kampány akár összehangolt, részben külföldről irányított beavatkozásnak is tekinthető a demokratikus választásokba.⁴⁷ Különösen olyan kampányok kerültek gyanúba, amelyeket a nemzetközi WPC Group hálózatához köthető szereplők vezettek – e hálózat közép- és kelet-európai fő operátora az Estratos Digital GmbH (korábbi nevén DatAdat) nevű cég volt.

Magyarországon a DatAdat (később Estratos) érdekeltségébe tartozó szervezetek kulcsszerepet játszottak az ellenzék 2022-es választási kampányában. Újságírói beszámolók és a magyar titkosszolgálatok dokumentumai szerint a DatAdat digitális infrastruktúrát, célzott politikai kampányeszközöket és tömeges SMS-küldéshez használt címlistákat biztosított az ellenzéknek. A kampányt külföldi forrásokból finanszírozták, elsősorban az Egyesült Államokban bejegyzett Action for Democracy alapítvány révén, amely – a VSquare oknyomozó portál szerint – több mint 11 millió amerikai dollárt utalt Magyarországra, ebből 7,75 millió dollár közvetlenül a DatAdat érdekeltségébe tartozó cégekhez kerülhetett.

A magyar hatóságok emellett jogsértő adatkezelési eseteket és kampányfinanszírozási források eltitkolását is feltárták. Komoly vádak fogalmazódtak meg külföldi beavatkozásról az ország belügyeibe. Mindezen nagyszabású műveletek és jelentős pénzügyi támogatás ellenére az ellenzék nem tudta legyőzni Orbán Viktort és a Fideszt. A 2022-es magyar kampány így egyfajta „kísérleti terepévé” vált a DatAdat/Estratos számára – az ott alkalmazott módszerek és technikák később továbbfejlesztve és kibővíve kerültek bevetésre a lengyelországi 2023-as és 2025-ös kampányokban.

A 2023-as lengyelországi választási kampány során kiemelt szerepet kapott a közösségi média, különösen a Facebook. Ezen keresztül intenzív mozgósító kampányokat folytattak, melyek egyszerre buzdították a szavazókat a részvételre és támadták a jobboldali pártokat – például a PiS-t és a Konföderációt. Kulcsszerepet játszott a „Do:łacz” nevű Facebook-profil, amelyet 2023 februárjában indítottak, és amely 499 hirdetést tett közzé, több mint 70 millió felhasználót elérve, mintegy 1,4 millió zloty értékben. Bár ezeket a kampányokat civil kezdeményezésként tüntették fel, valójában kifejezetten politikai célokat szolgáltak: buzdítottak az ellenzéki rendezvényeken való részvételre (például a PO felvonulásain), miközben igyekeztek eltántorítani az embereket a kormány által kezdeményezett népszavazástól vagy a jobboldali pártok támogatásától. Ezeket az akciókat nem hivatalos választási egyesületek vagy pártok finanszírozták, ami súlyos átláthatósági és kampányfinanszírozási szabályok megsértését jelenti a lengyel jog szerint.

A kampányok mögött álló fő operatív szereplő az Estratos Digital GmbH nevű cég volt, amely – a cégnyilvántartási adatok szerint – 2021 óta 80%-ban olyan amerikai befektetők tulajdonában áll, akik a Demokrata Párthoz és a Higher Ground Labs nevű alaphoz köthetők. Ez az alapítvány Donald Trump

⁴⁷<https://demagog.org.pl/>; <https://wiadomosci.wp.pl/>; <https://wiadomosci.wp.pl/> (Utolsó letöltés: 2025. július 15.).

2016-os megválasztására válaszul jött létre, kifejezett célja pedig a Demokrata Pártot támogató technológiai startupok finanszírozása – ami egyértelműen politikai megbízásra utal. Az Estratos fennmaradó részesedését a baloldali volt magyar miniszterelnök, Bajnai Gordon környezetéből származó személyek birtokolják – köztük Ficsor Ádám, egykori titkosszolgálati miniszter, aki jelenleg az Estratos vezetője. A cég osztrák és észtországi bejegyzésű leányvállalatain keresztül nyújtott digitális szolgáltatásokat több lengyelországi progresszív civil szervezet számára. A cég valójában hozzáférést szerzett felhasználói adatokhoz, civil szervezeteket keresett meg kampányegyüttműködésre, és politikai hirdetési infrastruktúrát biztosított, amely az emberek véleményének befolyásolását célozta a választások előtt.

Az Estratoshoz kapcsolódó egyik cég az észtországi Amplify App OÜ volt, amely formálisan a dolacz.org platform felhasználói adatainak kezelését végezte. A kampány lezárultával azonban az oldal és a „Do:łacz” Facebook-profil egyaránt eltűnt az internetről. Az észt vállalat 2023-as pénzügyi jelentése mintegy 1,6 millió zloty bevételről számol be, amelynek döntő többségét lengyelországi reklámkampányokra költötték – annak ellenére, hogy sem az Estratos, sem az Amplify nem rendelkezett hivatalos engedéllyel a választási kampányban való megjelenésre. A cég képviselői – Ewelina Kycia és Paulina Gruda – lengyel civil szervezeteket kerestek meg azzal a céllal, hogy azok kapcsolódjanak be promóciós tevékenységekbe. Az első újságírói leleplezések után mindkét nő törölte LinkedIn-profilját.

A tényfeltáró cikkekből kiderült, hogy a 2023-as kampány párhuzamba állítható a 2025-ös lengyel elnökválasztási kampánnyal, ahol szinte ugyanazokat az online profilokat és hirdetési mintákat használták fel. Mindkét esetben gyakorlatilag megegyező technikai háttér működött: Wix felületen létrehozott profilok, azonos faviconok, HTML-kódok, DNS-szerverek („Ali” és „Sid” néven), valamint ugyanazok a kampánystábtagnak. A 2025-ös kampányban különösen két oldal kapott szerepet: „Wiesz jak nie jest” és „Stół Dorosłych”, amelyek hirdetéseit Rafał Trzaskowski kampányát támogatták, miközben ellenfeleit – Karol Nawrockit és Sławomir Mentzent – támadták. Ezek közül több hirdetés korábban a PO politikusainak oldalain is megjelent, például Adam Szłapka, Sławomir Nitras és Cezary Tomczyk profiljain. Az első forduló előtti reklámkiadások összesen közel félmillió zlotyt tettek ki.

Mint 2023-ban, 2025-ben is feltáratlan maradt a hirdetések finanszírozási forrása. A reklámok nem Trzaskowski hivatalos kampánycsapatához köthető számláról származtak, hanem az Estratoshoz kapcsolódó szervezetek – The Public Agency (Örményország), European Center for Digital Action és Lunda platform – gyártották és terjesztették őket. A Meta hivatalos adatai szerint az oldalak kezelőit Lengyelországban hitelesítették, ugyanakkor az is kiderült, hogy egyes adminisztrátorok az Egyesült Arab Emírségekből érkezhettek – vélhetően VPN-használat miatt.

A kampányokban részt vevő civil szervezetek – például az Akcja Demokracja vagy az Impuls dla Młodych Alapítvány – azt állították, hogy nem hivatalos kampányrésztvevők, csupán „jó szándékú” technikai segítséget nyújtottak régi partnerüknek, az Estratosnak. Ezzel szemben az Inicjatywa Wschód nevű szervezet tagjai arról számoltak be, hogy az Estratos képviselői egyenesen azt állították: ők a kampány kezdeményezői, és az egész egy általuk elnyert nemzetközi támogatásból zajlik.

A 2023-as és 2025-ös beavatkozás közös nevezője egy nemzetközi hálózat, amelyben az Estratos (Ausztria/Magyarország), a DatAdat OÜ (Észtország), az Amplify App OÜ (Észtország), a Higher Ground Labs (USA), a The Public Agency (Örményország), valamint több tucat baloldali beállítottságú lengyel

NGO működött együtt. Ugyanazok az emberek, ugyanazok a technikák (adatvezérelt célzott hirdetések, automatizált közösségi bejegyzések, influenszerek bevonása, rejtett finanszírozás), ugyanazok a narratívák (jobboldali pártok támadása, baloldali szavazók mozgósítása) és ugyanazok az eszközök – egy egységesen irányított, jól felépített befolyásolási rendszer.

Érdemes kiemelni, hogy a 2025-ös elnökválasztási kampány idején már nagyobb társadalmi ellenállásba ütközött ez a mechanizmus – részben a közösségi média felhasználóinak köszönhetően, akik leleplezték a kampányfinanszírozási szabályok kijátszását, részben a tényfeltáró újságírás eredményeként. Először 2025-ben vált ennyire részletesen ismertté Lengyelországban a külföldi – ideológiailag és pénzügyileg is az amerikai Demokrata Párthoz kötődő – befolyásolási struktúra. Mind 2023-ban, mind 2025-ben ezek a tevékenységek torzították a választási versenyt, megsértették a kampányfinanszírozás átláthatóságát, és hatékonyan manipulálták a lengyel választókat a közösségi médián keresztül. Bár a pontos hatás mértéke nehezen mérhető, a műveletek kiterjedtsége, technikai fejlettsége és nemzetközi összefonódásai alapján ez a rendszerszintű beavatkozás a lengyel szuverenitás elleni egyik legsúlyosabb kihívás 1989 óta.

10. A külföldi szponzoroknak fizetett ár

2023 őszén Brüsszel és Berlin elérte egyik stratégiai célját Lengyelországban: sikerült olyan kormányt hatalomra juttatni Varsóban, amely igazodik az eurokraták és a német politikai-üzleti elit érdekeihez. Ez nem egy szokványos demokratikus kormányváltás volt, hanem egy hosszú éveken át tartó politikai nyomásgyakorlás, pénzügyi zsarolás és médiamanipuláció végpontja. A kampány célja nem a lengyel demokrácia megerősítése volt, hanem éppen annak aláásása – vagyis az, hogy Lengyelországot az egyik legnagyobb EU-tagállamként a globalista célok végrehajtásának eszközévé tegyék, a döntéshozatali központok feletti teljes ellenőrzés révén.

Kollár Kinga, a TISZA Párt európai parlamenti képviselője szerint Brüsszel szándékosan tartotta vissza a Lengyelországnak járó uniós forrásokat, hogy rontsa az állampolgárok életszínvonalát, és így megteremtse a kormányváltáshoz szükséges társadalmi elégedetlenséget – egy olyan váltást, amely a brüsszeli elithez lojális embereket juttat hatalomra. Lengyelország így a külső befolyásolás egy új modelljének kísérleti terepévé vált: ebben a rendszerben a pénzügyi nyomás a politikai átalakulás eszközévé vált.

Brüsszel kulcsfegyvere az úgynevezett „kiéheztetés” stratégiája volt. Lengyelország közel két éven át nem jutott hozzá a Helyreállítási Alap neki jogosan járó részéhez, annak ellenére, hogy teljesítette a legtöbb előírt feltételt. A valódi cél nem a jogállamiság érvényesítése volt, hanem az általános elégedetlenség és bűnultság érzetének keltése – függetlenül attól, hogy milyen állapotban volt ténylegesen a gazdaság. A cél az volt, hogy a közvélemény hangulata megváltozzon – és ez végül sikerült is. Az uniós forrásokat visszatartották, hogy a lengyeleket rákényszerítsék Tusk és koalíciós partnerei támogatására – akik, mint később kiderült, bármilyen árat hajlandóak voltak megfizetni a hatalom visszaszerzéséért.

A lengyel példa azt is megmutatja, hogy még azután is, hogy formálisan feloldják az uniós források befagyasztását, egy Brüsszelnek és Berlinnek alárendelt kormány olyan döntéseket hoz, amelyek a föderalistáknak kedveznek a saját társadalmának érdekei rovására. Az EU-elit politikai támogatásának

ára van: a nemzetbiztonság, az életszínvonal és a szuverenitás eróziója. A külföldi központoktól kapott hatalom számláját előbb-utóbb ki kell fizetni – mégpedig a nemzeti érdek kárára.

A baloldali-liberális koalíció hatalomra kerülése után a hivatalos kommunikációban a „visszatérés az európai családba” és az „EU-s pénzek felszabadítása” dominált. A valóságban azonban ezek a források nem javították az átlagpolgárok életkörülményeit. Ehelyett döntően olyan programokra fordították őket, amelyek a globális nagyvállalatokat szolgálták, vagy amelyek Berlin és Brüsszel politikai prioritásait tükrözték. A kormány ismét a behódolás narratíváját tette uralkodóvá, amelyben az európai integráció gyakorlatilag a nemzeti ambíciók feladásával volt egyenlő. A cél nem a társadalmi igények kielégítése, hanem a hatalom megszilárdítása és a politikai adósság törlesztése volt a külföldi patrónusok felé.

A hazai liberális politikusok „erős brüsszeli pozíciójának” legendája egyértelműen csak mítosz. Donald Tusk éveken át ápolta ezt a képet, kihasználva a brüsszeli elit látványos gesztusait – például amikor azt nyilatkozta: „az EU-ban engem senki sem ver át”, azt sugallva, hogy befolyásos kapcsolatai révén hatékonyan tudja érvényesíteni Lengyelország érdekeit. A valóság azonban gyorsan szertefoszlatta ezt az illúziót: Tusk lemondott az ellenállásról a migrációs paktummal szemben, képtelen volt megakadályozni a Lengyelország számára kedvezőtlen kereskedelmi megállapodásokat Ukrajnával és a Mercosur-blokkal, és alig néhány nappal a 2025-ös elnökválasztás után – Trzaskowski hangzatos kijelentése ellenére, miszerint „a Green Deal halott” – kénytelen volt elfogadni az EU új, még szigorúbb klímacéljait.

Látványos volt Tusk háttérbe szorulása a nemzetközi szinten: amikor Kijevbe látogatott a német kancellárral, a francia elnökkel és a brit miniszterelnökkel, ő már csak a második vonatfülkében utazott – nem véletlenül.

A választások előtt Donald Tusk feltűnő kivételezést élvezett – a brüsszeli és berlini elit gyakorlatilag piedesztálra emelte. A hatalom átvétele után azonban már valódi státuszának megfelelően bántak vele: mint egy bábfigurával, aki csupán a külső döntések végrehajtója. Az ilyen megalázó bánásmód nem is meglepő – nehéz tiszteletet várni egy olyan politikus iránt, aki nem a saját nemzete érdekeit képviseli, hanem külföldi hatalmak elvárásait teljesíti a hatalom megszerzése érdekében.

Az új globalistáknak behódoló kormányzat rendszeres és szisztematikus politikába kezdett a lengyel szuverenitás lebontására – gazdasági és stratégiai szinten egyaránt. Ennek egyik legszimbolikusabb és legdrámaibb példája a Központi Közlekedési Csomópont (CPK) projekt befagyasztása volt, amelyet a kormány végül – a közvélemény nyomására – korlátozott formában ugyan, de részben visszaállított.

A CPK-t a PO már a kezdetektől nyíltan bírálta. Jellemző példa: Rafał Trzaskowski 2018. május 30-án a TOK FM rádióban így nyilatkozott: *„Szerintem ez megalománia. Ha azt nézzük, hogy két éven belül kész lesz a berlini repülőtér, miközben a kormány szerint majd több gép száll le a CPK-n, mint Pekingben – ezek inkább a miniszterelnök PowerPoint-fantáziái, mint valós tervek”*.⁴⁸

A CPK egy stratégiai jelentőségű közlekedési és infrastrukturális projekt volt, amelynek célja az volt, hogy Lengyelországot Közép- és Kelet-Európa legfontosabb közlekedési csomópontjává tegye, összekapcsolva a légi, gyorsvasúti és közúti szállítást. Emellett katonai szerepe is kiemelkedő lett volna:

⁴⁸<https://audycje.tokfm.pl> (Utolsó letöltés: 2025. július 15.).

NATO-logisztikai bázisként szolgált volna a keleti szárny megerősítésére. 2023-ra, az Egységes Jobboldal kormányzása alatt több mint 1000 hektár földet megvásároltak, elkészült a főterv, kiadták a környezetvédelmi engedélyeket, kiválasztották a terminál kivitelezőjét (Foster + Partners), és megkezdődtek az előkészületek a vasút fejlesztésére is.

A kormányváltás után a projektet befagyasztották, „átvilágításoknak” vetették alá, és dezinformációs kampány indult ellene. Leváltották a vezetőséget, leállították a közbeszerzéseket, és a beruházást gyakorlatilag megszüntették eredeti formájában. Annak ellenére, hogy a lengyelek több mint 60%-a támogatta a projektet (például az IBRIS 2023-as közvélemény-kutatása szerint), a kormány csak egy csonka, késleltetett változat „feloldását” jelentette be – melyből kihagyták a teherforgalmi és a vasúti komponenseket. Ezzel gyengítették Lengyelország logisztikai szerepét, miközben megőrizték a német repülőterek, különösen Frankfurt dominanciáját – amelyek régóta a CPK-ban látták a legnagyobb versenytársat. Ez a döntés Berlin érdekeit szolgálta, a lengyel közlekedési és katonai szuverenitás rovására.

Tusk kormányának egy másik vitatott lépése a lengyelországi Odera-szakasz hajózhatóvá tételének elvetése volt – pedig ez része lett volna a közép-európai belvízi közlekedés fejlesztésének.

Az Odera korszerűsítése az E30-as közlekedési útvonalon belül (Duna–Odera–Elba) az Egységes Jobboldal kormányának egyik célja volt, amelynek révén Lengyelország egyfajta regionális logisztikai kapuvá válhatott volna. A terv a Szczecin–Świnoujście kikötők összekötését célozta volna Közép- és Dél-Európával, ezzel létrehozva egy Németországtól független, alternatív szállítási útvonalat, amely felvehetné volna a versenyt a német belvízi kikötőkkel.

A projekt kezdettől fogva összehangolt ellenállásba ütközött, elsősorban lengyel és német környezetvédő szervezetek részéről, akik a Natura 2000 ökoszisztémákra és a halak ívóhelyeire leselkedő veszélyekre hivatkoztak. 2021 márciusában ezek a szervezetek közös panaszt nyújtottak be az Európai Bizottsághoz az Oderán tervezett lengyelországi beruházások blokkolására.⁴⁹

Ezzel egy időben Németország tartományai – különösen Brandenburg – jogi támadást indítottak Lengyelország ellen, és az Európai Bizottságnál is bepanaszolták Varsót, állítva, hogy megsérti az uniós környezetvédelmi szabályokat. Ennek következményeként a Bizottság 2022 májusában bejelentette, hogy az Odera kikerül a TEN-T közlekedési hálózathoz, környezetvédelmi aggályokra és „elégtelen hajózási viszonyokra” hivatkozva.⁵⁰

Az ügyet baloldali-liberális lengyel médiumok is felerősítették, amelyek a hidrotechnikai beruházásokat „ökológiai pusztításnak” és „európai értékekkel ellentétesnek” bélyegezték – miközben az ugyanilyen német fejlesztésekről hallgattak. Az Odera-ügy emellett a „bírói aktivizmus” iskolapéldájává vált: közigazgatási bírósági ítéletek születtek, amelyek megkérdőjelezhető jogértelmezésen alapultak, és egyértelműen sértették Lengyelország nemzeti érdekeit. Ezek a döntések teljes mértékben figyelmen kívül hagyták az ország stratégiai prioritásait, és gyakorlatilag ellehetetlenítették a projekt folytatását.

2023-as hatalomra kerülése után Tusk kormánya gyakorlatilag felszámolta a fejlesztést. Leállították a hidrotechnikai munkákat, érvénytelenítették a közbeszerzéseket, és az E30-as vízi útvonal megvalósításának szándéka nyomtalanul eltűnt a kormányprogramból. Indokolásként az Európai

⁴⁹<https://odpowiedzialny-inwestor.pl> (Utolsó letöltés: 2025. július 15.).

⁵⁰<https://oko.press> (Utolsó letöltés: 2025. július 15.).

Bizottság előírásaira és környezetvédelmi szempontokra hivatkoztak – miközben teljesen feladták a harcot a nemzeti közlekedéspolitikai érdekekért és az infrastrukturális szuverenitásért.

Ennek következményeként Lengyelország belvízi hajózási fejlesztései gyakorlatilag megbénultak, míg Németország vezető szerepe a közép-európai kikötői-logisztikai térségben tovább erősödött. Független szállítási rendszer építése helyett Lengyelország az EU környezetvédelmi politikájának alárendelt végrehajtó állammá vált, saját versenyképessége és gazdasági biztonsága kárára. Ez azt is jelenti, hogy Lengyelország továbbra is a nyugati kereskedelmi útvonalaktól függ, ezzel lemond a modern vízi logisztikai szuverenitásról.

A Tusk-kormány nyugati – különösen német és francia – érdekeknek való megfelelésének újabb látványos példája volt, amikor lemondtak az S-70i Black Hawk helikopterek beszerzéséről, amelyeket a Lockheed Martin tulajdonában lévő mieleci PZL-üzemben gyártanak Lengyelországban. Wiesław Kukula tábornok sajtótájékoztatón azzal indokolta a döntést, hogy a kormány „újraszabja a helikopteres program prioritásait”, hogy „jobban megfeleljen a jövő hadszínterének kihívásainak”.⁵¹ Ez a homályos indoklás annak ellenére hangzott el, hogy a beszerzés előkészületei hónapok óta zajlottak, erős katonai támogatottsággal, és a gyártás ráadásul belföldi hadiipari kapacitást erősített volna.

A döntést elemzők és korábbi kormányzati szereplők – köztük Mariusz Błaszczak, volt honvédelmi miniszter – is határozottan elítélték. Błaszczak „botrányos döntésnek” nevezte a lépést, amely 1600 munkahelyet veszélyeztet a mieleci üzemben, gyengíti a NATO-hadviseléshez szükséges hadműveleti összehangolhatóságot, és megbénítja a helikopterflotta modernizációját.⁵² Ráadásul ezek a helikopterek azon kevés fejlett haditechnikai rendszerek közé tartoztak, amelyek részben Lengyelországban készültek – vagyis a döntés nemcsak katonai, hanem gazdasági csapást is jelentett a lengyel védelmi iparra. Egy olyan időszakban, amikor a térségben háborús kockázat és geopolitikai instabilitás uralkodik, az ilyen döntések nemzetbiztonsági szempontból is felelőtlenek.

A kormányzati védelmi beszerzések terén egy tágabb, aggasztó minta rajzolódik ki: még ha nem is mondják fel hivatalosan a szerződéseket, a Tusk-kormány módszeresen halogatja azok végrehajtását, és ködös indokokra hivatkozva („szükségletek újraértékelése”, „területhasználati vizsgálatok”) gyakorlatilag felfüggesztik a legfontosabb haditechnikai projektek elindítását. Ez a hozzáállás olyan szerződésekre is vonatkozik, amelyeket az Egyesült Államokkal (pl. HIMARS rakétarendszerek, AH-64 Apache helikopterek) és Dél-Koreával (pl. K2 harckocsik, K9 önjáró lövegek, FA-50 repülőgépek) kötöttek. Miközben a média felé a kormány a „folyamatos együttműködésről” beszél, valójában számos kulcsfontosságú megrendelés beragadt – világos ütemterv nélkül, jelentős csúszások kockázatával.

Konkrét döntések helyett ellenőrzéseket, auditokat, „stratégiai felülvizsgálatokat” jelentett be a kormány, vagy azt állítja, hogy a vásárlásokat „komplex elemzésnek kell megelőznie”. A gyakorlatban ez határozatlan idejű halasztást jelent, átlátható kritériumok és valódi előrelépés nélkül. Ez nemcsak bizonytalanságot kelt Lengyelország jelenlegi partnerei körében, hanem megágyaz egy új iránynak is: a beszerzések áthelyezésének európai – főként francia-német – szereplők felé.

⁵¹<https://www.reuters.com> (Utolsó letöltés: 2025. július 15.).

⁵²<https://wpolityce.pl> (Utolsó letöltés: 2025. július 15.).

Nemzetbiztonsági és védelmi ipari szempontból ezek a lépések aláássák Lengyelország függetlenségét mint NATO-tagállam és stratégiai partner, növelik az EU-s struktúráktól való függőséget, és megerősítik Berlin és Párizs befolyását a védelempolitikában – méghozzá az USA-val és Dél-Koreával folytatott bizonyítottan hatékony együttműködés rovására.

Összefoglalva Lengyelország 2023 utáni tapasztalata azt mutatja, hogy a globalista elit számára az állampolgárok jóléte másodlagos – az elsődleges cél a hatalom megtartása és a külföldi központoknak való lojalitás kimutatása. Az ilyen külső támogatással megszerzett hatalom nem szolgálja a nemzeti érdekeket, hanem politikai adósság törlesztésére szolgál – az emberek kárára. Még az uniós források „formális felszabadítása” sem hoz valódi társadalmi előnyöket, mivel a cél nem az életszínvonal javítása, hanem Lengyelország fokozatos áttérése a nyugat-európai politikai, gazdasági és kulturális függőség irányába, ezzel behódolva a globalista-föderalista nézeteket képviselő erőknek.

A globalisták által kívülről rákényszerített hatalomgyakorlás alatt Lengyelország egy új típusú gyarmatosítás kísérleti terepévé vált – puha, intézményes, az „európai értékekbe” csomagolva, de valós szuverenitásvesztéssel járva. Egy olyan kormány, amely külföldi érdekeket szolgál, nem képviselheti a nemzetet – legfeljebb csak igazgatja azt egy nagyobb rendszer alárendelt részeként.

A globalista hatalomgyakorlás modellje nemcsak az államgépezet nyílt elfoglalására épül, hanem egy nyilvánosság számára nehezebben felismerhető alkura is: a hazai elit nemzetközi legitimációt, médiatámogatást és pénzügyi forrásokat kap, cserébe lemond a szuverenitásról és saját állampolgárai szolgálatáról, ezzel pedig mindent alárendel a finanszírozói pillanatnyi elvárásainak. A 2023 utáni Lengyelország kijózanító példa arra, milyen súlyos ára van ennek az „üzletnek” – és a lengyelek ezt már néhány hónap után el is kezdték felismerni Tusk kormányzása alatt.